

ONDERRICHTINGEN, OVERWEGINGEN
en GEBEDEN

VOOR DE

Vereerders van het H. Hart van Jesus

OP DEN

EERSTEN VRIJDAG VAN ELKE MAAND,

DOOR

A. HOGENBOOM, Pr.

Het H. Hart van Jesus is
de eenige hoop van de Kerk
en de maatschappij.

Paus PIUS IX.

Kerkelijk goedgekeurd.

TE VERKRIJVEN, BIJ W. R. CASPARIE.

TBE 999

Vol. 21

ONDERRICHTINGEN, OVERWEGINGEN
en GEBEDEN

VOOR DE

Vereerders van het H. Hart van Jesus

OP DEN

EERSTEN VRIJDAG VAN ELKE MAAND,

DOOR

A. HOGENBOOM, *Pr.*

Het H. Hart van Jesus is
de eenige hoop van de Kerk
en de maatschappij
Paus PIUS IX.

TE GRONINGEN, BIJ W. R. CASPARIE.

RIJKSUNIVERSITEIT TE UTRECHT

1942 4088

Vol. 21

du
de
ge
ru
C
va
zi
ij
v
J
se
t
t
h
e
h
k
d

INLEIDING.

PAUS PIUS IX EN DE GODSVRUCHT TOT
HET H. HART VAN JESUS.

In onzen tijd, waarin duizenden en duizenden, onder ingeving van den vorst der duisternis en onder zijn standaard geschaard, met helsche wapenen uitgerust, tegen de onvergankelijke Kerk van Christus strijden; gevoelen de vrienden van den onsterfelijken Koning der eeuwen zich bemoedigd en getroost, door den ijver waarmede de godsvrucht tot het van oneindige liefde brandend Hart van Jesus door de Katholieken over de gansche aarde beoefend wordt. Wie dit treffend tafereel gadeslaat, in de overtuiging hoevele zegeningen daardoor over het menschedom worden uitgestort, heft een danklied aan tot Hem, die, door het vuur der liefde wat Hij op aarde is komen brengen, zoo gaarne de harten der menschen ontstoken ziet.

Dat deze godsvrucht in de laatste jaren eene zoo verbazende vlucht heeft genomen, hebben wij, na God, vooral aan den onvergetelijken Paus Pius IX te danken. Heeft geen Paus zoolang als hij, op den Stoel van den H. Petrus gezeten, de kudde van Christus gehoed; ook niemand zijner voorgangers op den Apostolischen Stoel heeft meer dan hij de godsvrucht tot het H. Hart bevorderd. Niet ten onrechte heeft men hem *den Paus van het H. Hart* genoemd. Deze eeretitel — zegt Pater Ramière, de Hoofdbestuurder van het Apostolaat des Gebeds — komt hem werkelijk toe en is niet het minst schitterende juweel aan zijne kroon.

Werd van te voren het feest van het H. Hart in bepaalde bisdommen, kloosterorden en Congregaties van Religieusen gevierd; Pius IX bepaalde, bij een besluit van den 23sten Augustus 1856, de viering er van met eigene Mis en Officie voor de geheele christelijke wereld op den vrijdag na het octaaf van den H. Sacramentsdag. Daardoor werd aan het dringend verlangen van Jesus voldaan en tevens voor de Kerk eene nieuwe bron van zegeningen geopend.

Door de Gelukzaligverklaring van Margareta-Maria Alacoque van de Orde der Visitatie, den 19^{en} Augustus 1864, schonk hij een nieuw gezag aan de openbaringen en wonderbare beloften, waarmede Jesus, door hare tusschenkomst, Zich gewaardigde ons te begunstigen.

Daarenboven, de goedkeuring van het Apostolaat des Gebeds en van andere verenigingen ter eere van het H. Hart, de vergunning van volle en gedeeltelijke aflaten voor verschillende oefeningen en gebeden ter eere van hetzelfde Hart, leveren een uitstekend bewijs hoe die roemvolle Paus niet slechts van het gewicht, het heilzame dezer godsvrucht doordrongen was, doch haar ook met den vurigsten ijver verbreidde.

Ook zijne woorden waarmede hij, bij verschillende gelegenheden, zijne kinderen tot de vereering van het H. Hart opwekte, zijn ter onzer overweging en stichting, als zoovele kostbare parelen voor ons bewaard gebleven.

In September 1860 sprak hij tot de Missionarissen van het H. Hart: „Het H. Hart van Jesus is de eenige hoop der Kerk en maatschappij. Hij zal al

onze kwalen genezen; verkondigt deze godsvrucht (tot het H. Hart) alom, zij moet het heil der wereld zijn."

Nadat hij in de Encycieliek van den 8sten December 1864, waarin hij de misdaden van onzen tijd teekende, den geloovigen had aangespoord om in deze rampzalige tijden den troon der genade te naderen, drong hij met al den ijver zijns harten er bij hen op aan, om *het allerbeminnelijkst Hart van Jesus, het Slachtoffer der vurigste liefde tot ons*, met alle kracht en volharding aan te roepen, opdat Jesus alles door de banden zijner liefde tot Zich zou trekken, en dat alle menschen door zijne heilige liefde ontvlamd, *volgens zijn Hart* waardig mochten wandelen, Gode in alles behagende en in elk goed werk vruchten voortbrengende.

Den 18^{den} September 1873 kwamen de hoofden der Pius-vereeniging van Rome voor de voeten van den H. Vader nederknielen en legden de belofte af om, wanneer de verdrukking een einde zou hebben genomen, binnen Rome eene Kerk ter eere van het H. Hart van Jesus te bouwen, tot erkentelijkheid en dankbaarheid aan het goddelijk Hart, en ter

eerherstelling voor de tallooze beleedigen, den Heer Jesus en der Kerk in onzen tijd aangedaan. Omtrent de wijze van de tenuitvoerlegging dier belofte onderwierpen zij zich aan het oordeel van Z. H. Nadat Pius deze belofte goedgekeurd en in naam van God aangenomen, en vervolgens in 't kort de rampen geschetst had, waaronder de maatschappij gebukt ging, sprak de beminde Paus o.a. deze treffende woorden: „Gij hebt het middel tegen zoveel rampen gevonden. Gij hebt u herinnerd, dat in den hemel een goddelijk Hart is, dat u kan troosten, kan helpen en ondersteunen. Ja, naderen wij tot dat Hart, en verdiepen wij ons, stilstaande voor de wonde, door de lans van den beul geopend, met liefde en geloof in de overweging: *prospiciens per cancellos*. Laten wij nagaan hoe, naar onze wijze van opvatting, dit Hart hevig verlangt om het vuur, dat Het inwendig verteert, te doen ontvlammen, het vuur, dat de geheele aarde in liefde zou willen ontgloeien. Naderen wij tot dit Hart, en beschouwen wij vol bewondering de hemelsche wijsheid, waarmede de Kerk gevormd werd, en hoe zij, op de zeven

kolommen rustende, door de Sacramenten voorgesteld, vol levenskracht uit deze goddelijke bron te voorschijn trad.”

Ongaarne zou ik van dit onderwerp afstappen, zonder nog eene omtrent deze godsvrucht belangrijke zaak vermeld te hebben. Wegens de wreede vervolgingen waaraan de Kerk, de Bruid van Jesus, was blootgesteld, drongen de Katholieken uit verschillende streken der aarde er bij den Opperherder op aan, dat de gansche Katholieke Kerk aan het H. Hart zou worden toegewijd. De bovengenoemde Hoofdbestuurder van het Apostolaat des Gebeds, die zich tot dit doel naar de eeuwige Stad had begeven, werd in April 1875 bij Z. H. toegelaten. Hij toonde hem een lijst, waarop 515 handteekeningen van kardinalen, aartsbisschoppen en bisschoppen geschreven stonden, die den Paus ootmoedig smeekten, om de Katholieke Kerk aan het goddelijk Hart toe te wijden. Pater Ramière zeide tot den H. Vader, dat bij Z. H. millioenen harten kwam brengen, die zich gelukkig zouden achten, door de handen van Z. H. aan het Hart van Jesus te worden opgedragen. „Ja, — antwoordde Pius met heilige geest-

drift — ik zal ze in dit goddelijk Hart plaatsen, *in caverna maceriae*, in de holte van den muur, als in een veilig toevluchtsoord.”

Die gezegende dag der algemeene toewijding was de 16de Juni van hetzelfde jaar, een jubeldag bij uitnemendheid, daar het toen juist twee honderd jaren was geleden, dat Jesus aan de bevoorrechte Margareta-Maria was verschenen en haar den last had opgedragen om de godsvrucht tot zijn Hart te verbreiden. Terwijl de Opperherder de gansche Katholieke Kerk aan het H. Hart toewijdde, droegen millioenen Katholieken, één door het geloof, door de liefde verteerd, aan het Slachtoffer der vurigste liefde tot ons zich op, vast besloten den Verlosser der wereld getrouw te zijn tot aan den dood. Welk hart gevoelt zich, bij de herinnering aan dat zalig oogenblik niet opgetogen!

Deze dag — zegt een beroemd schrijver van onzen tijd — is een der historische dagen, waarvan de kronijkschrijvers onzer eeuw geen aanteekening houden, maar die op het boek der daden Gods met gulden letteren worden aangeschreven.

De woorden en daden van den be-
 roemden Pius IX, in deze *inleiding*
 vermeld, en waaraan nog vele zouden
 kunnen worden bijgevoegd, bewijzen ten
 overvloede, dat die voortreffelijke Paus,
 gedurende zijne een-en-dertig-jarige re-
 geering, wonderbaar voor de eer van
 het H. Hart gewerkt heeft, wat hij nu,
 zooals wij vertrouwen, in het licht der
 heerlijkheid aanschouwt en bezingt. Met
 het volste recht dus noemden vele Ka-
 tholieken hem *den Paus van het H. Hart*.

Bewondering echter is niet voldoende.
 Door zijn woord verlicht, door zijn voor-
 beeld opgewekt, zullen wij de godsvrucht
 tot het H. Hart van Jesus, waardoor
 men aan de kostbaarste schatten van
 genaden deelachtig wordt, niet alleen
 beoefenen, maar ook, ieder naar zijn
 vermogen, voor de verheerlijking daar-
 van, welke offers ook gebracht moeten
 worden, tot aan den laatsten ademtocht
 werken en strijden.

GRONINGEN, *op het feest der zeven*
Smarten der H. Maagd
Maria 1878.

**Onderrichting over de vereering van het H. Hart
van Jesus op den eersten vrijdag
van elke maand.**

Ofschoon de vrienden van onzen goddelijken Zaligmaker, Jesus Christus, dagelijks aan zijn liefderijk Hart hunne hulde brengen, is toch de *vrijdag* vooral aan die vereering toegewijd. Op een vrijdag verdroeg Jesus het smartelijkst lijden, droeg Hij Zich zelve ten offer op aan zijn hemelschen Vader, tot voldoening voor de zonden der wereld en behaalde Hij, door zijn dood op het Kruis, de overwinning over dood en hel. Op den zelfden dag werd zijn Hart met eene lans doorstoken, en alzoo de bron geopend waaruit, door alle eeuwen, de wateren des levens geput worden. Ook gaf Jesus aan de Gelukzalige Margareta-Maria zijn verlangen te kennen, dat de *vrijdag* na het octaaf van den H. Sacramentsdag als de feestdag van zijn H. Hart zou bepaald worden. Wie de levensgeschiedenis van die bevoorrechte bruid des

Zaligmakers aandachtig leest, wordt ten volle overtuigd, dat zij uitstekende gunsten van haren goddelijken Bruidegom op de *vrijdagen* mocht genieten.¹⁾

Inzonderheid echter wordt op den *eersten vrijdag van elke maand* de godsvrucht tot het H. Hart beoefend; na het feest van het H. Hart is deze de dag bij uitstek, waarop deze heilzame vereering geschiedt. Dat Jesus dit vurig verlangt, blijkt uit de levensgeschiedenis van de Gelukzalige Margareta-Maria.

Eens toen zij voor het altaar, waarop het H. Sacrament was uitgesteld, lag neêrgeknield, gevoelde zij zich door eene buitengewone afgetrokkenheid van al hare zintuigen en al hare vermogens in zich zelve gekeerd. Jesus, haar goede Meester, vertoonde Zich aan haar, schitterende van glorie, met zijne vijf wonden, die als zonnen blonken. Vlammen ontsprongen van alle kanten uit zijn heilig lichaam, vooral uit zijne borst, die op een fornuis geleek. Na haar geopend te hebben, toonde Hij haar zijn

¹⁾ Vgl. *Vie et oeuvres de la B. Marguerite-Marie Alacoque*, tome I, p. 89, 144, 181; tome II, p. 162.

Hart, de levende bron dier vlammen. Te gelijker tijd maakte Hij haar met de onuitsprekelijke wonderen zijner zuivere liefde bekend, en gaf haar te kennen tot welk eene overmaat Hij die liefde tot de menschen gedreven had, door wier ondankbaarheid Hij gevoeliger getroffen was, dan door al de smarten te zamen, door Hem in den tijd zijns lijdens verduurd: „Als zij Mij liefde voor liefde gaven, zou alles wat Ik voor hen gedaan heb, aan mijne liefde gering toeschijnen; maar voor Mij hebben zij slechts koelheid en onverschilligheid over, en zij beantwoorden mijne liefdevolle dienstvaardigheid slechts met afwijzing. Geef gij althans Mij dien troost van, zooveel gij kunt, Mij voor hunne ondankbaarheid vergoeding te geven.” En toen zij Hem hare onmacht toonde, antwoordde Hij haar: „Ziedaar iets wat alles, dat u ontbreekt, aanvult.” En uit dat goddelijk Hart, dat Zich geopend had, schoot tegelijkertijd eene zoo gloeiende vlam, dat zij er door verteerd meende te worden. Zij werd er geheel van doordrongen en, haar niet meer kunnende verdragen, vroeg zij Hem medelijden met hare zwakheid te

hebben. „Ik zal uwe kracht zijn — zeide Jesus tot haar —; vrees niets, maar luister naar mijne stem en naar hetgeen Ik van u vraag om u voor de uitvoering mijner plannen voor te bereiden. Ten eerste zult gij Mij in het H. Sacrament des Altaars zoo dikwijls ontvangen als de gehoorzaamheid u dit toelaat, welk leed en welke vernederingen voor u daaruit ook mogen voortvloeien: want het zijn onderpanden mijner liefde. Ten tweede zult gij daarenboven *den eersten vrijdag van elke maand Communiceeren.*”¹⁾

Haren goddelijken Bruidegom in de H. Communie te ontvangen, was haar levenslust; zij zou niet gearzeld hebben, als het noodig geweest was tot het ontvangen van den God van haar hart, blootvoets over een weg van vlammen te gaan. Maar eene buitengewone godsvrucht legde zij bij de H. Communie op den eersten vrijdag van elke maand

¹⁾ Vgl. *Vie et oeuvres*, tome I, p. 108, 109. *Daniël*, levensgeschiedenis van de Gelukzalige Margareta-Maria, deel I, blz. 127, 128. Wat Jesus aan de Gelukzalige vervolgens beval omtrent het H. Uur heb ik weggelaten, omdat dit niet tot mijn plan behoort.

aan den dag. Daaruit putte zij de kracht tegen de tallooze hinderpalen, welke zij te overkomen had, om de vereering van het goddelijk Hart in te voeren. Liever had zij, jaren lang, het smartelijkste lijden verduurd, dan dat zij op dien dag dat groote geluk had moeten missen. Nu kan men zich een denkbeeld vormen, hoe hare ziel gefolterd werd, toen hare Overste, de Eerw. Moeder Melin, haar verbod op den eersten vrijdag van elke maand te Communiceeren: dit nu, wat haar op uitdrukkelijk bevel van den Zaligmaker was toegestaan, was tevens de inleiding en het onderpand der genaden, welke het Hart van Jesus over de Orde van O. L. Vr. Visitatie en de gansche Kerk zou uitstorten.

Hoezeer dit verbod aan Jesus mis- haagde, bewijst het volgende geval. Zuster Rosalia Verchère, nog in den bloei harer jeugd zijnde, werd plotseling gevaarlijk ziek en lag op haar uiterste. Toen Margareta-Maria hare genezing van God afsmeekte, werd haar geantwoord, dat de zuster niet herstellen zou, voordat de Overste haar (Margareta-Maria) de H. Communie op den eersten vrijdag van

elke maand zou hebben toegestaan. De Eerw. Moeder Melin, aan wie zij dit mededeelde, beloofde van haar eerste besluit terug te willen komen, op voorwaarde echter dat zij voor het herstel van zuster Verchère zou bidden. Margareta-Maria gaf hieraan bereidwillig gehoor, en de zieke kwam terstond buiten gevaar. En nadat nu de Overste, die in dit geval duidelijk de hand Gods zag, haar de H. Communie wederom had toegestaan, werd de zieke geheel genezen.¹⁾

Op den eersten vrijdag van elke maand mocht zij de grootste gunsten genieten. Telkens werd haar het goddelijk Hart getoond, als eene zon schitterend van licht, wier stralen loodrecht op haar hart nedervielen en het van zulk een vuur deden gloeien, dat het haar toescheen als werd het tot stof vermorseld. Gedurende dien tijd vooral gaf haar de Zaligmaker te kennen wat Hij van haar verlangde en openbaarde haar de geheimen van zijn goddelijk Hart.²⁾

¹⁾ Deze bijzonderheden zijn uitvoerig te vinden bij *Daniel*, 1ste deel op 't einde, en 2de deel blz. 285—289.

²⁾ *Vie et oeuvres*, tome I, pag. 106.

Eene belangrijke openbaring moet hier noodzakelijk nog vermeld worden. In Mei 1688 schreef Margareta-Maria aan de Eerw. Moeder de Saumaise te Dijon: Op een vrijdag, na de H. Communie, sprak Jesus tot zijne onwaardige slavin, zoo zij zich niet bedriegt, deze woorden: „Ik beloof u in de onmetelijke barmhartigheid van mijn Hart, dat zijne alvermogende liefde aan allen, die *negen eerste vrijdagen der maanden* zullen Communiqueeren, terstond de genade der volharding zal geven; zij zullen niet in ongenade sterven, noch zonder de H.H. Sacramenten, daar mijn goddelijk Hart in die laatste oogenblikken hunne veilige schuilplaats zal zijn.”¹⁾

De Zeer Eerw. Pater Pierik, na in zijn prachtig gebedenboek *de Schat der harten* deze woorden te hebben aangehaald, laat er op volgen: Deze belofte, althans naar de uitdrukking der Gelukzalige, schijnt eer te groot dan te klein; doch wat kan Jesus' Hart niet doen, en wat zal Het niet willen doen voor hen, die Het hartelijk vereeren?

De vereering van het H. Hart op den

¹⁾ *Vie et oeuvres*, tome II, pag. 196.

eersten vrijdag van elke maand, door Margareta-Maria beoefend en aangeprezen, begon langzamerhand te bloeien niet alleen te Paraj-le-Monial, maar ook in andere kloosters van de Orde der Visitatie; en de begunstigde bruid van Jesus mocht nog, tijdens haar leven, den troost smaken, dat deze godsvrucht met ijver werd beoefend en de heilzaamste vruchten voortbracht.

Den 15^{den} September 1686 schreef zij aan de Eerw. Moeder Louise Henriette de Soudeilles te Moulins: „Zij, die zich beijveren het H. Hart, naar hun beste vermogen, te vereeren, kiezen daartoe den eersten vrijdag van elke maand, waarop zij (ieder volgens zijne godsvrucht) eenige bijzondere hulde aan het voorwerp onzer liefde brengen.”

In onzen tijd is deze godsvrucht, ook in ons land, tot hoogen bloei gekomen; wie de berichten uit verschillende plaatsen van Nederland leest, doet de blijde overtuiging op, dat in zeer vele parochiën, die dag, zoo bijzonder aan de vereering van het H. Hart toegewijd, allerijverigst gevierd wordt. Deze godsvrucht zal zonder twijfel in tallooze zwakke zielen de deugd versterken, de

ijverigen nog meer ontvlammen en alzoo een onuitsprekelijk voordeel verschaffen aan de Kerk en de maatschappij.

Hoe wij dien dag zullen vieren om aan Gods milde zegeningen deelachtig te worden, beschrijft Desjardins in weinige regelen:

„De eerste vrijdag van iedere maand is, onder alle dagen des jaars, geheel bijzonder aan de vereering van het goddelijk Hart toegewijd. Het is derhalve heilzaam, zich reeds op den vooravond van dien dag door eene godvruchtige lezing over het H. Hart of over 's Heeren bitter lijden voor te bereiden. Bovendien is het raadzaam, dat men den dag te voren eenige oogenblikken voor het H. Sacrament doorbrengt. Maar op den dag zelve zullen wij, zoodra wij ontwaken, ons geheel aan Jesus opdragen en alle handelingen van dien dag aan de vereering van zijn Hart toewijden. Zoo spoedig mogelijk zullen wij ons tot de kerk begeven, en dáár eene groote droefheid in ons opwekken over al de beledigingen, welke Jesus in het H. Sacrament heeft ondervonden en nog ondervindt; dit kan ons voorzeker niet zwaar vallen, indien wij slechts eenige

liefde voor Jesus gevoelen. Zou echter onze liefde koud of lauw zijn, bedenken wij dan ernstig en rustig de beweegredenen, die wij hebben om Jesus te beminnen. Bekennen wij dan onze eigene fouten, welke wij deels in de tegenwoordigheid van het H. Sacrament begingen, of waaraan wij deels door verzuim in Het te bezoeken of te ontvangen, ons hebben schuldig gemaakt. De H. Communie, welke de vereerders van Jesus' Hart gewoon zijn op dezen dag te ontvangen, geschiede met de meening om den smaad en de ondankbaarheid, welke den Verlosser' in het H. Altaargeheim menigvuldig worden aangedaan, eenigermate te herstellen: dit zij de hoofdgedachte bij alle vrome oefeningen van dien dag." Mocht iemand de H. Mis niet kunnen bijwonen, noch de H. Communie ontvangen, dan verzuime hij geenszins de oefening der geestelijke Communie¹⁾ en, zoo het eenigszins kan, het bezoek bij het H. Sacrament. Eenige kleine verstervingen of werken van liefde ter eere van het H. Hart op dien dag

¹⁾ Vgl. de onderrichting over de geestelijke Communie.

verricht, zullen Jesus buitengewoon aangenaam zijn. Daarenboven kunnen de leden van het Apostolaat des Gebeds en van de Broederschap van het H. Hart van Jesus op den eersten vrijdag van elke maand een vollen aflaat verdienen, mits zij biechten, communiceeren en bidden volgens de intentie van Z. H. den Paus. Deze aflaten kunnen toegevoegd worden aan de zielen des vagevuurs.

~~~~~

Morgengroet tot het H. Hart. van Jesus.

Ik aanbid, loof en groet U, H. Hart van Jesus, zee van genaden, mijn schat, mijn troost en mijne vreugde op de aarde. Ik dank U voor de machtige bescherming, welke Gij mij dezen nacht bewezen hebt. Hoe opgetogen gevoelt zich mijn hart bij het aanbreken van dezen dag, die zoo bijzonder aan U is toegewijd! Wel is waar, menigvuldig zijn de heiligschennissen en oneerbiedigheden, waardoor Gij in het H. Sacrament der liefde beleedigd wordt; de koudheid en onverschilligheid van talrijke Katholieken zijn U een walg; maar wie zal daarentegen al de eerbewijzingen,

al de lofgezangen kunnen vermelden, die heden uit duizenden en duizenden reine, U toegewijde harten zullen voortkomen? Ben ik diep bedroefd over den smaad, die U door goddeloozen wordt aangedaan, over uwe verheerlijking wil ik mij ook verblijden. Hart van mijn goddelijken Koning en Bruidegom, verleen mij de genade, dat ik dezen dag ter uwer eere, op eene heilige wijze moge doorbrengen. Al mijne gedachten, woorden, werken, al mijn lijden draag ik U op, om U mijne hulde aan te bieden en eenigszins vergoeding te geven voor het leed, dat Gij van den kant van goddelooze en ondankbare menschen verduurt. Stort op dezen dag uwe genadegaven ruimschoots in mijne ziel uit, opdat zij, door U begunstigd, gereinigd en getooid, den Vader in den hemel welgevallig zij. Amen.

Onbevleete Maagd, Moeder der schoone liefde, die een onweerstaanbaren invloed bezit op het Hart van Jesus, machtige Middelaress tusschen God en den mensch, door verlangen verteerd om het Hart Uws goddelijken Zoons, dat uit uw maagdelijk bloed gevormd is, te vereeren, neem ik mijne toevlucht tot U,

allerdierbaarste Moeder. Zie mededoogend op mij, uw onwaardig kind, neder, bescherm mij dezen dag en open, door uwe alvermogene beden, tot heil mijner ziel, de schatkamer der genaden. Amen.

~~~~~

Twaalf overwegingen voor de eerste vrijdagen
der maanden.

I.

*Het H. Hart van Jesus leert ons de
liefde tot den naaste.*

„Mijn Hart — sprak Jesus tot de Gelukzalige Margareta-Maria — is zoo brandend van liefde tot de menschen, dat Het de vlammen zijner liefde niet langer kan inhouden, maar door uw toedoen noodzakelijk moet uitstorten.” Inderdaad, het is een Hart geheel uit liefde gevormd; al zijne trillingen, al zijne kloppingen worden door de liefde voortgebracht.

Meen echter niet dat het goddelijk Hart alleen van dat heilig vuur gloeit, nu Het verheerlijkt in den hemel, aan de rechterhand van den Vader, de vreugde der Zaligen uitmaakt; ook in de drie

en dertig jaren, waarin Het op aarde klopte, was Het met eene onbegrijpelijke teedere liefde tot den mensch bezield. Wie aandachtig de weldaden en zegeningen overweegt, door Jesus, tijdens zijn sterfelijk leven op aarde, over het menschdom uitgestort, zal de diepte, de onmetelijkheid van de liefde zijns Harten bewonderen. Volg Hem slechts een oogenblik op zijn levensbaan. *Al weldoende gaat Hij rond*, iedereen troostend en opbeurend, overal zijne gunsten mededeelend, zonder zucht naar eer en zonder zware offers te ontzien. Immer zachtaardig en beminnelijk bewijst Hij de uitstekendste liefdediensten, zoowel aan armen als rijken, zoowel aan zondaren als rechtvaardigen, niet alleen aan zijne vrienden, maar ook aan hen, die met bitteren haat jegens Hem bezield zijn, al voorziet Hij ook dat zijne goedertierenheid met ondankbaarheid zal vergolden worden. Heeft Hij van de duizendtallen die, aan de ellendigste en smartelijkste ziekten lijdend, hunne toevlucht tot Hem namen, wel één ongezezen weggezonden, al moest Hij ook daarom de vervolging van Schriftgeleerden en Farizeën verduren? Is wel ooit

een bedroefde ongetroost naar huis gegaan? Heeft Hij ooit een zondaar die, onder den last van ongerechtigheden gebukt, geloovend en rouwmoedig Hem naderde, de vergiffenis geweigerd? Mijn Jesus, mijn God en Koning, wie wordt bij de overweging uwer liefde niet ontroerd! Gij hebt een Hart, zoo teeder, zoo ruim, dat Het voor allen openstaat, niemand van uwe liefde uitsluit.

Beminnen is waarlijk offeren. Vandaar dat de goddelijke Heiland, na jaren lang honger en dorst, droefheid en versmading, folteringen en vermoeienissen voor ons verduurd te hebben, zijne hoogste liefde aan den dag legde op den stond, waarop Hij, het vlekkelooze Lam, verteerd door het heilig vuur dat in zijn boezem brandde, zijn leven gaf voor het heil der wereld. Niemand heeft dit wonder van liefde schooner geschetst dan de H. Paulus: *Dilexit me et tradidit se ipsum pro me: Hij heeft mij bemind en Zich zelve voor mij opgeofferd.*

Op zijn goddelijk Hart wijzend, spoort Jesus ons dringend tot de beoefening der naastenliefde aan: *Ik geef u een nieuw gebod, dat gij elkander bemint.* Dit beteekent geenszins dat de broeder-

liefde in het Oude Verbond niet was voorgeschreven, of ook dat de goddelijke Meester dit gebod slechts op nieuw afkondigt; maar Hij vordert van ons, die door Hem vrijgekocht, door nieuwe en nauwere banden aan Hem verbonden zijn, eene volmaaktere liefde: *Bemint elkander, gelijk Ik u heb lief gehad. Daaraan zullen allen erkennen dat gij mijne leerlingen zijt, indien gij elkander bemint.*

Naar het voorbeeld van Jesus' Hart moeten wij alle menschen om God gelijk ons zelve beminnen, hetzij zij arm of rijk zijn, heidenen of christenen, onwetend of geleerd, hen zelfs door wie men versmaad en beledigd wordt. Immers wij allen, naar Gods beeld geschapen, zijn kinderen van één Vader in den hemel, wij allen zijn door het bloed van Jesus vrijgekocht en geroepen om eeuwig in het goddelijk licht de oneindige liefde zelve te bezitten en ons daarin te verblijden. En is men niet dikwijls in de gelegenheid om te bewijzen, dat men een waar leerling van het H. Hart van Jesus is? Wanneer gij de woning van uwen naaste binnentreedt en gewaar wordt dat hij, aan armoede ten prooi,

van voedsel en kleeding verstoken, misschien door koude gefolterd, met weenende oogen uwe ontferming voor hem en de zijnen inroept, is uw hart dan zoo ongevoelig, dat het niet bewogen wordt? Sta hem dan met uwe stoffelijke middelen bij, waarvan God u misschien ruimschoots tot heil van een ander heeft voorzien; en mocht gij geen hulp kunnen bieden, toon hem althans het medelijden uws harten en verzacht zijne smarten door woorden van troost. Bevindt gij u in een gezelschap, waar met de gebreken van een ander gespot, of, wat helaas! ontelbare malen geschiedt, door kwaadsprekendheid of lastertaal de naaste in zijn goeden naam wordt gekrenkt, zult gij dan door uwe woorden of handelingen met voorzichtigheid niet al het mogelijke aanwenden, tot welzijn van uwen broeder?

Hoe menigmaal wacht een onwetende op onderrichting, een door rampen gedrukte op een woord van bemoediging, om geduldig de wederwaardigheden des levens te verdragen! Talrijk voorzeker zijn de gelegenheden, waarin wij onze liefde kunnen aan den dag leggen, maar wordt zij daarom door allen beoefend? Menigeen gevoelt zich aan droefheid

prijs gegeven, omdat een ander hem benadeelt of beleedigt. Men is toegevend, vriendelijk jegens vleiërs; wordt men echter door een ander met zachtheid om eenig gebrek berispt, dan doelt men op wraak. Uit vrees voor eenig nadeel in tijdelijke zaken, uit menschelijk opzigt of onverschilligheid, verzuimt men den plicht der broederlijke berisping, terwijl daardoor eene ziel ten gronde gaat, waarvoor Christus is gestorven. *Mijne kinderen* — zegt de H. Joannes —, *laat ons niet beminnen met woorden en met de tong, maar met de daad en in waarheid.*

„Wanneer toch zullen wij allen van zachtmoedigheid en liefde jegens de naasten doordrongen zijn? Wanneer zullen wij hunne zielen in het H. Hart van den Zaligmaker aanschouwen? Helaas! wie den naaste buiten dat Hart aanschouwt, loopt gevaar hem noch op eene zuivere, noch standvastige, noch gelijkmatige wijze te beminnen. Maar daarbinnen.... wie zou hem niet liefhebben.”¹⁾

¹⁾ H. Franciscus Van Sales.

G E B E D.

Goddelijke Zaligmaker, niet genoegzaam kan ik U bedanken, daar Gij mij niet alleen geboden hebt mijn naaste te beminnen, maar daarenboven mij het voortreffelijkste voorbeeld daarvan gegeven hebt. Had ik meer en bēter de rijkdommen uws Harten overwogen, zou ik ijveriger uw voorbeeld gevolgd hebben. Maar nu schaam ik mij, omdat ik menigwerf tegen mijn evenmensch gezondigd heb. O allerheiligst Hart van Jesus, schenk mij een weinig van die heilige, reine liefde, die U verteerde, opdat ik, zoolang ik leef, uw getrouwe leerling zij en in het hemelsch paradijs, onder de reien der Zaligen, U, de onuitputtelijke bron van liefde, eeuwig bezitte. Amen.

II.

*De smaad, welken het H. Hart van
Jesus verduurd heeft van den
kant der Schriftgeleerden
en Farizeën.*

De liefde tot den evenmensch, waarvan het H. Hart van Jesus ons het

schitterendst voorbeeld heeft gegeven, moest zoowel aller wederliefde als bewondering opwekken. Wie deze wederliefde bij allen veronderstelt, ziet zich, zelfs bij eene vluchtige lezing van het leven des goddelijken Zaligmakers, weldra teleurgesteld. Wel is waar, wij zien Hem dikwijls van eene groote menigte omgeven die, vol bewondering over zijne werken, Hem prijzen, om zijne uitmuntende leer, zijne zachtmoedigheid en goedheid, zich zoo tot Hem getrokken gevoelen, dat zij Hem uren achtereen, in weerwil van vermoeienis en ontberingen, volgen; velen toonen Hem een dankbaar hart voor de hun geschonkene weldaden; behalve de Apostelen heeft Hij nog andere vrienden, van wie Hij blijken van teedere liefde ontvangt. Maar ook de vijanden die Hem benijden, haten, bij verschillende omstandigheden en op verschillende wijzen zijn verderf zoeken, zijn menigvuldig. Zijn H. Hart moet inderdaad de bitterste verguizing en versmading verduren. Wie denkt hier niet aan de Schriftgeleerden en Farizeën, waarvan het H. Evangelie herhaalde malen gewaagt? De achting en den lof der menschen zoekend, onderhouden

zij met de grootste nauwkeurigheid de joodsche overleveringen, terwijl zij, door het overtreden van de zwaarste geboden, inwendig vol bederf zijn. Hunne huichelarij kent geene grenzen. Door hoogmoed verblind, weigeren zij in Jesus te gelooven en Hem den verschuldigten eerbied te bewijzen, ofschoon Hij duidelijk door zijne wonderwerken de waarachtigheid van zijne zending, van zijne Godheid toont. Hun hart verlangt naar een Messias, die in uiterlijke pracht Zich zal vertoonen, met een ontzaglijk leger opdagen om hen aan het juk der Romeinen, waaronder zij met weerzin gebukt gaan, te onttrekken; den armen Jesus van Nazareth echter, al wordt in Hem vervuld, wat de profeten aangaande den Verlosser voorspeld hebben, willen zij geenszins erkennen. Hoe gevoelen zij zich gekrenkt en vernederd, daar het volk Hem aanhangt en als den beloofden Messias huldigt! Door gloeienden haat ontstoken, slaan zij Hem gedurig gade, om toch maar iets te kunnen vinden, waardoor zij Hem bij het volk verachtelijk kunnen maken. Wie siddert niet bij het hooren hunner godslasterende taal! Nadat Jesus een ongelukkige, die

blind en stom was, in tegenwoordigheid van eene groote menigte van den boozen geest verlost heeft, roept het volk vol verbazing en geloovend uit: *Is deze niet de Zoon van David?* De Farizeën en Schriftgeleerden daarentegen, de juich-tonen niet kunnende verdragen, lasteren: *In Beëlzebub, den vorst der duivelen, drijft Hij de duivelen uit.* Heeft Hij een lamme de verzekering geschonken dat zijne zonden vergeven zijn, dan houden zij Hem, de Onschuld zelve, wiens spijs het is den wil van zijn Vader te volbrengen, voor een godslasteraar.

Welke pen kan beschrijven, welke tong vermelden, hoezeer het zoo gevoelig, het zoo teeder minnend Hart van Jesus door den haat en de lasteringen zijner vijanden versmaad wordt!

Hoe is het mogelijk, mijn goddelijke Zaligmaker, dat Gij, de Schepper van 't Heelal, de Volmaaktheid zelve, de Koning wien de Engelen loven en sidderend aanbidden, zulke verguizingen duldt! Hoe juist is de voorspelling van den koninklijken profeet: *Mijn Hart wachtte versmading en ellende!*

Jesus verdraagt niet slechts de ver-

guizingen der Schriftgeleerden en Fari-zeën met wonderbaar geduld, ook herhaalde malen toont Hij, dat zijn Hart, hoe ook gegriefd, nog van liefde tot hen klopt. Wel geeft Hij hun somtijds eene strenge berisping en stelt hunne goddeloosheid in al hare afschuwelijkheid ten toon, om anderen tegen de huichel- laars te waarschuwen, die onder den schijn van godsvrucht het volk misleiden en velen in het verderf storten; maar overigens, al walgt Hem het verkeer met hen, daar Hij hunne boosheid en huichelarij in hare ware gedaante kent, gaat Hij toch vol zachtheid, welwillend en vriendelijk met hen om, neemt zelfs aan hunne maaltijden deel, alsof zij Hem nimmer iets kwaads berokkenden. Wie erkent hieraan het Hart des Heeren niet, als een volmaakt toonbeeld van geduld en liefde?

Hebt gij u somtijds niet beklaagd dat gij, ofschoon gij niemand het kwade gunt en misschien uwen naaste tal-rijke weldaden bewijst, bittere ver- smading moet lijden? Men stelt uwe kleine gebreken als groote misslagen voor; kan men uwe goede werken niet loochenen, dan wordt althans uwe mee-

ning verkeerd uitgelegd. Dat de vijanden van Jesus en de H. Kerk u beschimpen, wanneer gij bidt, eenige oefeningen van godsvrucht verricht, of moedig u als een ijverig kind der Katholieke Kerk toont, dit is nog te verdragen; maar zwaarder valt het door hen versmaad en veracht te worden, die veel aan u verschuldigd zijn en in schijn zich vrienden toonen, ofschoon hun hart met bitterheid vervuld is.

Beschouw dan het goedertieren Hart van Jesus en vraag Hem de genade om u ook hierin als zijn ware leerling te gedragen; en al bezit gij den moed niet om met sommige Heiligen uit te roepen: „Heer, ik wil voor U lijden en veracht worden,” door de goddelijke genade gesterkt, zult gij, van wraakzuchtige plannen vrij, alle verongelijkingen ootmoedig en geduldig uit liefde tot Jesus verdragen die, naar de leer van den H. Paulus, *toen Hij leed niet bedreigde, toen Hij gescholden werd niet terugshold, maar Zich overgaf aan den onrechtvaardigen rechter.*

G E B E D.

Allerliefste Jesus, als ik het geduld overweeg waarmede Gij de boosaardige Schriftgeleerden en Farizeën verdroegt, sta ik verbaasd, maar ook beschaamd, daar ik zoo dikwijls mij om de mij aangedane beledigingen zocht te wreken. Door uw voorbeeld aangemoedigd en door uwe genade versterkt, wil ik voortaan, als een waar leerling uws Harten, uwe bewonderingswaardige leer in beoefening brengen: *Bemint uwe vijanden, doet wel aan hen die u haten, bidt voor hen die u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uwen hemelschen Vader.*

III.

Het bedroefd en angstig Hart van Jesus in den hof van Olijven.

Treden wij met onze gedachten den hof van Olijven binnen, waarin Jesus, na het laatste avondmaal gehouden te hebben, met zijne bevoorrechte Apostelen Petrus, Joannes en Jacobus Zich bevindt. Hij, de Almachtige, op wiens woord de

stormen bedaarden, de oneindig beminnelijke die zoovele tranen droogde en de Engelen des hemels in verrukking brengt, begint, nu het lijden in al zijne afgrijselijkheid Hem voor den geest staat, *te beven, te sidderen en bedroefd te worden.* Ja, het uur des lijdens, waarnaar Hij vurig verlangd heeft, is geslagen. Beschouw Hem, verbleekt, weenend op den grond liggen, dien Hij met zijne tranen besproeit. De Engelen omringen Hem, niet een blij lied zingende zooals bij zijne Geboorte: *Eer zij God in den hooge en vrede op aarde den menschen van goeden wil*, maar als getuigen van zijn lijden voor den mensch. De hemelsche Vader, die aan den oever van den Jordaan de getuigenis aflegde: *Deze is mijn welbeminte Zoon, in wien Ik mijn welbehagen genomen heb*, ziet Hem als het Slachtoffer aan met al de zonden der wereld beladen. De droefheid welke zijn Hart gevoelt is zoo verschrikkelijk, dat zij alle smarten, waardoor de zielen der menschen gefolterd worden, overtreft en Jesus, zonder den bijstand zijner goddelijke natuur, zonder twijfel moet doen bezwijken. *Mijne ziel* — zoo zucht Hij — *is bedroefd tot aan den dood.*

Allerduidelijkst hebben de profeten dit tooneel voorspeld: *Mijn Hart is ontsteld; de smarten des doods hebben Mij omgeven* (psalm). *Veelvuldig zijn mijne zuchten en mijn Hart is bedroefd* (Jerem.). Menigeen, onder de wederwaardigheden des levens gebukt, ontvangt nog eenige leniging in zijne smart, hetzij door het medelijden wat hem getoond wordt, hetzij door troostvolle woorden van een bloedverwant of vriend. Jesus daarentegen is van alle deelneming, van allen troost verstoken. Wel zijn zijne bevoorrechte Apostelen, aan wie Hij bevolen heeft te bidden en te waken, in zijne nabijheid, doch een geweldige slaap heeft hen bevangen. *Ik heb vertroosters gezocht — klaagt Hij door den mond van den profeet —, maar ze niet gevonden.* Als het ware beschaamd, nu de last der zonden loodzwaar op zijne schouders drukt, verheft Hij zijne oogen niet ten hemel, gelijk Hij nog kort te voren deed in de zaal te Jeruzalem, maar ze naar de aarde richtend, waarop Hij ligt uitgestrekt, smeekt Hij zijn Vader in den hemel: *Vader, neem dezen kelk van mij weg, doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede.* Zijne droefheid gaat

met een ontzettenden angst en eene hevige benauwdheid gepaard. Het zweet breekt Hem langs alle kanten uit; zoo beklemd is het Hem rondom het benauwde Hart; de aandrang waarmede het bloed uit het fel geprangde Hart in de aderen geperst wordt, is zoo hevig, dat het bloed zich met het zweet vermengt, en dat de bloeddruppelen op de aarde nedervloeien en den grond bevochtigen. *Mijn Hart als was gelijk — zegt de psalmist — smelt weg in mijn binnenste.*

Terwijl wij Jesus zich zoo ontzaglijk vernederend, badend in zijne tranen en in zijn bloed, op de aarde zien uitgestrekt, bewonderen wij zijne liefde en ondoorgrondelijke wijsheid. Hij lijdt niet uit zwakheid of noodzakelijkheid, maar vrijwillig, uit zuivere liefde voor de zielen der menschen.

Evenals de goede daden, zoo komen ook de zonden van den mensch uit het hart voort: *De goede mensch brengt uit den goeden schat zijns harten goede dingen voort, en de kwade mensch brengt uit den kwaden schat het kwade voort. Wat uit den mond spruit, komt uit het hart, en dit besmeurt den mensch. Want*

uit het hart komen kwade gedachten, doodslagen, overspelen, ontucht, dieverien, valsche getuigenissen, godslasteringen. Om nu voldoening te geven voor de zonden der wereld, daarom lijdt Jesus, het waarachtige Lam Gods, zoo ontzettend in zijn *Hart*. Hij stelt Zich niet tevreden met het lijden wat Hem de geeselroeden, de doornen, het Kruis zullen veroorzaken; voordat zijn *Hart* breekt en door de lans doorboord wordt, wordt met zijn bloed in den hof van Olijven de grond gepurperd — tot verlossing van den mensch.

Mijn Jesus, welke Engelentong zal uwe goedheid en wijsheid naar waarde kunnen bezingen? Gij zijt de waarachtige Middelaar en Verlosser, de Onschuldige bij uitstek, wiens bloed, niet zooals dat van Abel om wraak roept, maar om barmhartigheid, om genade!

Wie het menschenleven, gelijk het inderdaad is, beschouwt, wie zijne veelvuldige wisselingen nagaat, is spoedig overtuigd dat het vol is van rampen en ellende. De een heft een klaaglied aan, door zijne tijdelijke goederen, door vlijtigen en langdurigen arbeid verkregen, op noodlottige wijze hem ontvallen; zijne

blijdschap om het vooruitzicht dat zijne nakomelingen, de vruchten van zijn ijver plukkende, een aanzienlijken stand in de maatschappij zullen bekleeden, wordt weldra door den tegenspoed in droefheid veranderd. Een ander krimpt ineen van smart, daar eene ongeneeselijke ziekte hem, op jeugdigen leeftijd, aan den rand van het graf heeft gebracht, waardoor al zijne schoone verwachtingen worden verijdeld. Hier treurt een deugdzaam en voorheen door iedereen geacht man, wiens goede naam door lastertongen is bezoedeld; dáár kwijnen een brave vader en moeder van verdriet weg om het goddeloos gedrag hunner kinderen, voor wie zij de grootste offers gebracht hebben. Lijden is de wet des levens; en wie wij ook zijn mogen, aanzienlijk of niet, rijk of arm, wij allen, de een meer, de ander minder, moeten niet zelden ondervinden dat de aarde, al schijnt zij voor sommigen een paradijs te zijn, een met doornen bestrooid pad is. Overwegen wij dan, vooral ten tijde van droefheid, wat het Hart van Jesus in den hof van Olijven verduurde, en dragen wij, door zijne liefde getroost en gesterkt, onze smarten aan God op, tot

boete onzer zonden. Wie eenmaal in de verheerlijking van Christus wil deelen, moet hier zijne voetstappen drukken op het lijdenspad.

GEBED.

Allerheiligst Hart van Jesus, dat in den hof van Olijven bedroefd zijt geweest tot aan den dood, in uw onbeschrijflijken angst, tot boete mijner misslagen, uw bloed zelfs hebt vergoten, zal ik mij nog over de kleine wederwaardigheden durven beklagen, waaronder ik nu en dan gebukt ga? Wel is waar, elk lijden boezemt afschrik in, doch maakt de ernstige overweging uwer smarten dat lijden niet licht? Door uw voorbeeld en door uwe liefde aangemoedigd, neem ik mij voor om, met de hulp uwer genade, geduldig, in den geest van boetvaardigheid alle zielskwellingen te verduren, opdat ik eenmaal in den hemelschen lusthof, waar alle tranen worden gedroogd, mij in u, o eenig voorwerp mijner liefde, verblijden moge. Amen.

IV.

Het gewonde Hart.

Nadat de goddelijke Zaligmaker, onder de bespottig en vervloeking zijner vijanden, den laatsten druppel uit den lijdenskelk gedronken, door zijn dood, als Koning, over dood en hel gezegevierd, door het offer van Zich zelven, als Hoogepriester, den mensch met God verzoend had, werd een tafereel ontrold, waarin de onmetelijke liefde van Jesus overheerlijk uitblonk. De H. Joannes, de Apostel der liefde, die, op de borst des Heeren rustend, uit zijn goddelijk Hart de reinste liefde geput en tot op Golgota zijn goddelijken Meester vergezeld had, beschrijft de onuitsprekelijk gewichtige gebeurtenis, welke na den dood van Jesus plaats had: „(de krijgsknechten) tot Jesus gekomen zijnde, toen zij zagen dat Hij al reeds gestorven was, braken zij Hem de beenen niet; maar een van de krijgsknechten *opende zijne zijde met eene lans, en terstond kwam daar bloed en water uit.* En die het gezien heeft, heeft het getuigd, en zijne getuigenis is waarachtig, en hij

weet dat hij waarheid zegt, opdat gij ook moogt gelooven. Want deze dingen zijn geschied, opdat de Schrift vervuld zou worden: *Gij zult geen been van Hem breken.* En wederom eene andere Schrift zegt: *Zij zullen hunne oogen slaan op Hem, dien zij doorstoken hebben.*"

Deze getuigenis van den leerling van Jesus' Hart kan niet genoeg gewaardeerd worden. Niet alleen bevat de opening der zijde, waaruit waarachtig water en bloed vloeide, eene overheerlijke geheimenis, maar ook ten volle zijn wij overtuigd dat het Hart van Jesus, wat drie en dertig jaren voor het menschdom geklopt heeft, op het Kruis werkelijk door eene lans is gewond. Ofschoon de H. Evangelist deze waarheid niet uitdrukkelijk geleerd heeft, ligt zij duidelijk genoeg in zijne woorden opgesloten. De krijgsknecht wilde immers met zekerheid weten of Christus reeds gestorven was, en waarschijnlijk, zoo Hij niet dood was, Hem, door zijn Hart te doorsteken, den doodsteek toebrengen. „Het uitvloeien van *bloed en water* was een bewijs, dat de lanssteek tot in het Hart

van Jesus was doorgedrongen.”¹⁾ Daar-
 enboven hebben sommige H.H. Kerk-
 leeraren, verscheidene Heiligen²⁾, en
 talrijke schrijvers van gezag³⁾ op de
 voortreffelijkste wijze van het *gewonde*,
 het *doorboorde* Hart van Jesus gesproken.
 De H. Bernardus, wiens taal zooveel
 zielen in verrukking brengt, spreekt op
 de zoetste wijze over het *geopende* Hart
 des Heeren: „De wond des vleesches
 toont de wond des Harten: Wie zou
 dit zoo gewonde Hart niet beminnen;
 wie den zoo Minnende niet zijne weder-
 liefde schenken, wie den zoo Kuische
 niet omhelzen? Wij dan, die nog in
 dit lichaam wonen, laat ons, zooveel
 wij kunnen, beminnen, wederbeminnen,
 dezen onzen Gewonde omhelzen, wiens
 handen en voeten, zijde en *Hart* de
 goddeloozen doorboord hebben.” Niet
 minder voortreffelijk is de leer van den
 H. Thomas van Aquinen: „Drie dingen
 geven getuigenis op aarde: de Geest,
 het water en het bloed: De Geest, dien
 Hij den Vader bij het scheiden van zijn

1) MURÉ, *Bijbelsche geschiedenis*. 2) Zooals
 de H. Gertrudis en de H. Mechtildis. 3) O.a.
 de beroemde Franciscus Suarez.

lichaam overgaf, het water dat uit zijne zijde vloeide, en het bloed, dat Hij uit zijn Hart heeft vergoten, zijn drie getuigen van eene allervurigste liefde." Op eene andere plaats schrijft dezelfde Kerkleeraar: „Hij stortte het bloed uit de wond van de zijde en het Hart, om de in het geloof wankelende leerlingen, en vele anderen, door onstandvastigheid bewogen en daardoor koud en als gestorven, te verwarmen, en aan hen, die tot het leven teruggebracht zijn, met zijn bloed den weg des hemels aan te wijzen, teneinde zij op zijn voetspoor zouden loopen . . . Loop ons dan voor, o Heer, als een hert in het *Hart gewond*, en toon ons met uw bloed den weg ten hemel, totdat wij U bezitten, en in U de eeuwige genoegens mogen smaken." Niet alleen duidt de Kerk, in hare lofgezangen op den feestdag van het H. Hart, deze troostvolle waarheid met duidelijke woorden aan, maar ook Paus Pius IX heeft uitdrukkelijk van het op het Kruis *gewonde Hart* van Jesus gesproken. In het *Decreet van Gelukzaligverklaring van Margareta-Maria* (den 19^{en} Augustus 1864) spreekt die beroemde Paus deze treffende woor-

den: „En wie dan, al had hij een hart van steen, zou zich niet gedrongen gevoelen liefde voor liefde aan dat Hart te geven, zoo vol zoetheid en aantrekkelijkheid, dat met eene lans doorstoken en gewond is geworden, om onzen zielen eene schuilplaats en een toevluchtsoord te zijn, waar zij tegen de aanvallen en listen van den vijand beschut en beveiligd zouden kunnen zijn? Wie zou niet opgewekt worden om met den grootsten ijver hulde te bewijzen aan dat Hart, uit welks *wond* het water en het bloed, de oorzaak onzes levens en onzer zaligheid, als uit een bronader over de aarde stroomde?”

Geen wonder dat de Heiligen geene woorden genoeg konden vinden om de liefde van onzen goddelijken Zaligmaker te prijzen. Geheel zijn leven wijdde Hij aan het zielenheil der menschen; voor hen verdroeg Hij honger en armoede, vervolging en verachting, droefheid en smaad; voor hen liet Hij Zich geeselen en met doornen kronen, droeg Hij Zich zelve als zoenoffer aan den Vader op; en alsof deze liefdeblijken nog niet genoeg waren, liet Hij zijn Hart doorsteken, opdat de laatste druppel van zijn bloed

voor het menschdom zou vergoten worden.

Beminde lezer, als gij uw hart bij dat van Jesus vergelijkt, vraag dan u zelve eens af: Ben ik tot alles bereid, wat God van mij vraagt? Zeg ik ook in de oogenblikken van dorheid, evenals ten tijde van geestelijke vertroosting: O Jesus, ik schenk U mijn hart, voor U wil ik leven, lijden en sterven? Helaas! hoe nalatig zijn wij dikwijls in het bestrijden der bekoringen, met hoeveel tegenzin doet men eene kleine versterving, hoeveel moeite kost het somtijds den evenmensch om eene kleine belediging ons aangedaan vergiffenis te schenken!

Nauwelijks hebben wij betuigd, dat wij ons bloed voor Jesus willen vergieten, of onze nalatigheid geeft getuigenis van de lauwheid der ziel. Knielen wij daarom met een nederig en rouwmoedig hart voor Jesus neder en smeeken wij Hem:

GEBED.

Dierbare Verlosser, uit de grond van mijn hart dank ik U, dat Gij niet alleen U zelve voor mij ten offer hebt gegeven; maar zelfs uw Hart hebt laten doorboren, waaruit de laatste druppel van uw bloed,

tot voldoening voor mijne zonden, vloeide. Al mijne gedachten, woorden en werken moesten van mijne innige dankbaarheid getuigen; met den H. Paulus moest ik kunnen uitroepen: „*De wereld is voor mij gekruisigd en ik voor de wereld; ik leef, niet ik leef, maar Christus leeft in mij.*” Maar het geweten verwijt mij talrijke nalatigheden en gebreken.

O minnelijk Hart van Jesus, ontferm U mijner, ontferm U mijner, wegens uwe groote barmhartigheid. Stort in mijne ziel een afschuw zelfs voor de geringste zonde en hecht mij zoozeer aan U vast, dat niets mij van U, de oneindige goedheid, kunne losrukken. Amen.

~~~~~

V.

Het gewonde Hart.

(Vervolg.)

Treffend zijn de oogenblikken, waarop het lichaam van Jesus met eerbied van het Kruis wordt genomen en op den schoot zijner Moeder nedergelegd. Bleek van aandoening en smart ziet Maria op zijn met bloed bevlekt gelaat, op zijne

doorboorde handen en voeten, doch vooral op de geopende zijde, den toegang tot het doorstoken Hart van haren goddelijken Zoon.

Wel gevoelt zij hare ziel met het zwaard van droefheid gewond, doch heldhaftig berustend in Gods wil, bewondert zij de liefde van Jesus, die zijn Hart heeft laten openen tot eene heilbron voor hare kinderen, die zij door hare liefde en tranen onder het Kruis heeft voortgebracht. De beminde leerling des Heeren, de maagdelijke Joannes, die zijne oogen niet af kan wenden van de wond in de zijde zijns Meesters, is bij de overweging der goddelijke liefde in vervoering geraakt. En welke tong zal vermelden, hoe ook de ziel van Magdalena, de boetvaardige zondares, getroffen wordt, nu zij niet alleen des Heeren handen doorboort ziet, waardoor zoovele weldaden over het menschedom zijn uitgestort, en zijne voeten, welke zij in het huis van den Farizeër rouwmoedig met hare tranen besproeide, maar daarenboven zijn Hart, waaruit een stroom van vrede en van zoet genot in hare ziel vloeide, met eene lans ziet geopend!

In den loop der eeuwen hielden de vrien-

den van Jesus, in hunne overwegingen, gedurig hunne gedachten op zijn Hart gevestigd; vindingrijk waren zij in hunne lofzangen, waarmede zij Het prezen.

Het gewonde Hart wordt een steenrots genoemd, waaruit de wateren ontspringen ten eeuwigen leven. Het is eene veilige schuilplaats, eene ark waarin wij ons verbergen kunnen. Rondom zijn wij van gevaren omringd; de duivel die God haat en vloekt en in zijn haat de ziel des menschen, Gods beeld, in het verderf wil storten, gaat rond als een brieschende leeuw, zoekend wien hij verslinden zal. De wereld tracht door hare valsche aanlokselen den mensch te verleiden, en het vleesch trekt onvermoeid tegen hem ten strijde om hem in zijn boeien te knellen en als een dwingeland hem te beheerschen. Met welke wapenen zullen wij, zwakke stervelingen, ons zelve in dien geweldigen strijd omgorden? Met welk licht moet men de duisternis, waarvan men omgeven wordt, verdrijven? Waarheen zullen wij vluchten, om tegen alle gevaren der ziel beveiligd te zijn? Het H. Hart van Jesus is onze kracht, ons plechtanker te midden van de stormen eener goddelooze wereld. Door de wond

der zijde in het goddelijk Hart binnengetreden, zijn wij veilig, onbevreesd, al worden wij door alle helsche geesten bestormd, omdat de Koning der koningen, de Overwinnaar over hel en dood ons beschermt.

Wij lezen in de H. Schrift dat God voor de eerste menschen een paradijs geplant had, een lusthof waarin alle boomen groeiden, die het oog door hunne pracht bekoren, door hunne vruchten den smaak streelen konden. Dit paradijs is slechts een zinnebeeld van den goddelijken lusthof, waarmede sommige H. H. Schrijvers het H. Hart van Jesus beduiden. Aan de Gelukzalige Magareta-Maria Alacoque werd het H. Hart getoond als een heerlijke lusthof, met allerhande bloemen versierd, vervuld van de lieflijkste geuren en overvloeiend van allerlei zoetheid. „Zie, — roept de H. Bonaventura juichend uit — de deur van het paradijs is voor u geopend, en het vlammeend zwaard is door de lans van den soldaat weggenomen. Zie, de schat der eeuwige wijsheid en liefde is geopend. O, hoe gelukkig was de lans, hoe zalig de nagelen, die zulke openingen maken mochten! Zoo ik in de plaats van de

lans geweest was, zou ik uit de zijde van Christus niet wederom zijn uitgegaan, maar gezegd hebben: *Dit is mijne rustplaats in eeuwigheid, hier zal ik rusten, wijl ik dit oord verkozen heb.* Zie dan, o ziel, uw allerzoetste Bruidegom heeft u in de overmaat zijner liefde de zijde geopend om u zijn Hart te schenken."

Nu begrijpen wij waarom de lievelingen Gods op dien lusthof voortdurend hunne gedachten vestigen. Gelijk het staal tot den magneet wordt getrokken en daaraan vastgehecht, zoo gevoelen zich ook de minnaars van Jesus tot dat goddelijk paradijs heengedreven. De aard-sche genoegens, waarnaar de wereldlingen smachten, walgt hen; de aard-sche rijkdommen en pracht, waaraan vele harten zich hechten, zonder ooit verzadigd te worden, beschouwen zij als ijdelheid; bij Jesus alleen vinden zij hun troost; zijn Hart is voor hen eene bron van zalige genoegens, waarvan het aandenken alleen meer waard is dan alle schatten en koningrijken der aarde. Welk zoet genot de Gelukzalige Canisius in het Hart van den Zaligmaker smaakte, heeft hij in weinige woorden uitgedrukt: „Gij hebt,

o goddelijke Verlosser, uw aanbiddelijk Hart geopend en mij vergund er een blik in te werpen; Gij hebt mij uitgenoodigd in U de wateren des heils te putten, en bevolen aan uwe heilige bronnen te drinken. Eindelijk mijne brandende lippen op uw allerzoetst Hart drukkend, heb ik het gewaagd mij aan die goddelijke bron te lesschen."

Misschien genieten wij weinig van hetgeen de bijzondere vrienden van Jesus mochten gevoelen. Is de oorzaak niet daarin gelegen, dat wij de vermakelikheden der wereld nog te veel beminnen, of dat ons hart eene te groote genegenheid heeft voor sommige personen, of dat wij geen geweld genoeg gebruiken om eenige kleine fouten, welke wij dikwijls bedrijven, geheel uit te roeien? Is het hart ledig, zoodat het aan alle verkeerde neigingen onthecht is, dan zal Jesus het met geestelijk genot vervullen en het een voorsmaak des hemels doen genieten. Onderzoek u zelve omtrent dit punt; en mocht gij gewaar worden dat gij nog ver van de godsvrucht der Heiligen verwijderd zijt, neem dan met een nederig en rouwmoedig hart vol vertrouwen uwe toevlucht tot

Jesus, den hemelschen Geneesheer der zielen.

GEBED VAN DEN H. BERNARDUS.

Allerzoetste Jesus, na uw Hart en mijn hart gevonden te hebben, zal ik U, mijn God, aanbidden. Vergun mij eene plaats in het Heiligdom, waar Gij mijne beden verhoort; ja, trek mij geheel in uw hart. O Jesus, allerschoonste boven alle schoonheid, wasch mij meer en meer van mijne boosheid en reinig mij van mijne zonden, opdat ik gezuiverd door U, Allerreinste, kan naderen en waardig zijn alle dagen mijns levens in uw Hart te wonen en daar uwen wil te zien en te volbrengen. Amen.

VI.

*Het H. Hart van Jesus in het
H. Sacrament.*

Wie de liefde van Jesus zooveel mogelijk wil kennen, moet niet alleen zijn met eene lans doorboord Hart op het Kruis beschouwen en in den hemel, waar Het verheerlijkt de vreugde der Zaligen uitmaakt, maar ook noodzakelijk op het

aanbiddeijk Sacrament des Altaars zijne gedachten vestigen. „Wat is de Heer toch goed, hoe beminnelijk is zijn Hart”, zoo juichen wij met den H. Franciscus van Sales, daar Hij ons niet als weezen achterlaat, maar zijn vermaak er in schept immer, tot aan het einde der wereld, bij de kinderen der menschen te verblijven. Immers wat anders dan de brandende liefde zijns Harten heeft Hem het dierbaar Altaargeheim doen instellen. Vernederde Jesus Zich zoozeer, dat Hij, door de menschelijke natuur aan te nemen, zijne Godheid verborg; in het H. Sacrament verbergt Hij daarenboven onder de gedaanten van brood en wijn zijne Menschheid. De Koning der koningen, de Heer der heeren, die, in het Rijk der heerlijkheid, vol majesteit aan de rechterhand des Vaders gezeten, voortdurend de hulde der hemelingen ontvangt en door onnavolgbare lofzangen wordt verheerlijkt, weet dat Hij in het H. Sacrament aan groote oneerbiedigheden, aan de gruwelijkste onteeringen van den kant van ongeloofigen en geloovigen, zelfs van Katholieken, is blootgesteld; en nochtans blijft Hij op duizenden plaatsen der aarde, dag en nacht, als een

Vader onder zijne kinderen, als een teeder minnend Vriend onder zijne vrienden. Geen vriend kan er gevonden worden zoo machtig, ons zoo genegen, zoo getrouw en troostend als Jesus Christus.

Weet gij nog hoe Hij, gedurende zijn sterfelijk leven op aarde, rondging overal zijne weldaden uitstortend, onophoudelijk bezig met bedroefden te troosten, zieken te genezen, zondaren te bekeeren, daar *Hij niet gekomen was om de rechtvaardigen te roepen, maar de zondaren tot boetvaardigheid?* Ook in het H. Sacrament op zijn Hart wijzend, dat met dezelfde liefde vervuld is als weleer, noodigt Hij allen uit: *Komt allen tot Mij, die belast en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken. Zoo iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke.* O, mochten wij beseffen, hoe hevig Hij verlangt dat wij met eerbied en vertrouwen tot Hem naderen, om aan de rijkdommen zijner genaden deelachtig te worden, waarvan zijn Hart overvloeit. Gaat gij onder lijden en zorgen gebukt, neem dan uwe toevlucht tot dat beminnenswaardig Hart, hetwelk zijn licht en vertroosting niet zal weigeren. Valt wellicht de beoefening der volmaaktheid, waartoe Jesus ons aan-

spoort, u moeilijk, houd moed; voor het H. Sacrament godvruchtig neêrgekniel, zult gij met kracht en heldenmoed worden uitgerust, om als een dapper strijder van den onsterfelijken Koning eene schitterende zegepraal over de vijanden uwer ziel te behalen. Zijt gij door uwe harts-tochten misleid in zonde gevallen, o wanhoop niet, daar dezelfde Verlosser, die weleer de zondaren tot Zich riep, met hen at en dronk, naar niets vuriger dan naar uwe bekeering verlangt. Zijn Hart vol genade en ontferming is eene opene bron tot afwassing van den zondaar. Wordt gij door droefheid neêrgedrukt, in het H. Sacrament vervult het Hart van Jesus ons met een geluk, eene vreugde, waarbij al de vermakelijkheden der wereld een walging zijn. „Geloof mij — getuigt de H. Alfonsus —, alles is dwaasheid: feesten, schouwspelen, vergaderingen zijn de vreugden der wereld, maar vreugden vol bitterheid en doornen; geloof mij, daar ik het door eigene en smartelijke ondervinding weet; en tevens kan ik u verzekeren, dat Jesus Christus aan eene ziel, die met een weinig godsvrucht voor het H. Sacrament knielt, meer troost schenkt, dan de wereld met al hare fees-

ten en vermaken geven kan. O, welke zuivere blijdschap gevoelt ieder, die geloovig voor een altaar nederknielt en, al wordt hij ook weinig gevoelige godsvrucht gewaar, met Jesus kan spreken, die daar wacht om ons gebed te hooren en te verhooren! Hoe troostvol is het Hem vergiffenis af te smeeken en Hem zijne behoefte bloot te leggen, gelijk een vriend aan zijn vriend, in wien hij al zijn vertrouwen stelt."

„In dit aanbiddelijk Hart vinden wij den zoetsten troost tot leniging onzer smarten, de zuiverste genoegens der ziel. Welaan, komt u aan de voeten onzer altaren nederwerpen, plaatst u, als het ware, tusschen de armen van Jesus Christus, treedt zijn Hart binnen; Het is een toevluchtsoord en de afzondering der heilige zielen.”¹⁾

Verscheidene Heiligen werden zoodanig tot Jesus getrokken, dat zij niet alleen op den dag, uren achtereen, voor het H. Sacrament doorbrachten, maar zelfs menigwerf 's nachts zich van het voorwerp hunner liefde niet konden verwijderen. Door het licht der eeuwige lief-

---

¹⁾ H. Petrus Damianus.

dezon bestraald, zagen zij de nietigheid van het aardsche in, terwijl zij als het ware een hemel op aarde genoten. Wordt gij ook niet menigmaal door het voorbeeld der ware minnaars van Jesus' Hart getroffen? Niet tevreden zijn zij, voordat zij hun hemelschen Bruidegom hebben bezocht; en bevinden zij zich in de tegenwoordigheid van hun goddelijken Vriend, dan valt hun een onbeschrijfelijk geluk, eene vreugde ten deel door hen alleen gekend, wier hart door de liefde verteerd eene voortreffelijke beeltenis is van het Hart van Jesus Christus.

Vraag u zelve heden af, of gij misschien in het godvruchtig leven, vroeger voor u zoo bekoorlijk, verflauwd zijt, en daarom de woorden van Jesus in de Openbaring op u kunt toepassen: *Ik ken uwe werken, uw arbeid en geduld. Maar dit heb Ik tegen u, dat gij uwe eerste liefde verlaten hebt.* Maak dan, terwijl gij uwe nalatigheden betreurt, een vast besluit dagelijks uwe toevlucht te nemen tot het liefderijk, goedertieren en milddadig Hart van Jesus in het H. Sacrament.

GEBED.

Allerheiligst Hart van mijn Verlosser, ootmoedig voor U nedergeknield, betreur ik het tot dusverre U zoo weinig mijne hulde gebracht te hebben in het H. Sacrament der liefde. Gij wildet mij door de schatten uwer genaden verrijken, mijne kwalen genezen, maar in mijne lauwheid gaf ik geen gehoor aan de zoete uitnoodiging om tot U, den Schat der zielen, te naderen. Voortaan wil ik mij als uw waren leerling toonen. *Trek mij tot U, Welbeminde, en ik zal in den geur uwer reukwerken wandelen.* Amen.

VII.

*Het H. Hart van Jesus in het
H. Sacrament.*

(Vervolg.)

Met recht staan wij over de liefde van Jesus verbaasd, daar Hij, tot heil der zielen, voortdurend in het H. Sacrament onder ons verblijft; maar onze verbazing stijgt ten top, zoo dikwijls wij overwegen, dat dezelfde Verlosser Zich zelve

aan den mensch schenkt tot spijs voor zijne ziel.

Verplaatsen wij ons in de zaal te Jeruzalem, waar Jesus het laatste avondmaal hield. „Hoe moet het Hart des Verlossers van liefde gebrand hebben, bij het naderen van het oogenblik waarin Hij toonen ging wat de almacht der liefde is! Daarop dan ook wilde de H. Evangelist Joannes uitsluitend de aandacht vestigen, als hij het verhaal van het laatste avondmaal begon met te verklaren, dat Jesus de zijnen, welke Hij van den beginne af bemind had, op den dag vóór Paschen heeft liefgehad ten einde toe, d. i. met eene alles overtreffende en nimmer eindigende liefde. Om hun van die liefde een bewijs te geven, had Hij den laatsten nacht zijns sterfelijken levens afgewacht; en verheugd was zijn Hart, dat die nacht, waarnaar Hij met vurige begeerte had uitgezien, nu gekomen was. *Met verlangen, sprak Hij, heb Ik verlangd dit paschen met u te eten, eer Ik lijde.*”¹⁾

De reden waarom zijn Hart zoo dringend naar dezen maaltijd verlangde was,

¹⁾ Muré, *Bijbelsche geschiedenis*.

omdat Hij het H. Sacrament wilde instellen, aan de Apostelen zijn vleesch tot spijs, zijn bloed tot drank voor hunne zielen wilde geven. Dit bewijs zijner alvermogende liefde schonk Hij — leert de H. Paulus — *in den nacht waarin Hij werd overgeleverd: in qua nocte tradebatur*. Jesus voorzag, in zijne alwetendheid, al het verschrikkelijke lijden dat Hij verduren zou: de zielsangsten, de kaakslagen en beschimpingen, de geeseling en kroning met doornen, den dorst en de benauwdheden, de wreede folteringen op het Kruis. Hij wist dat Judas, jaren lang door Hem begunstigd, zijn goddelijken Meester op de huichelachtigste wijze zou verraden; dat Petrus door de verloochening zijn Hart zou bedroeven; dat bij zijne gevangenneming alle Apostelen, niettegenstaande de schoonste beloften, lafhartig zouden vluchten. En toch schonk Hij zijn eigen lichaam en bloed, nadat die verrukkelijke woorden van zijne goddelijke lippen gevloeid waren: *Met verlangen heb Ik verlangd, d. i. allervurigst heb Ik begeerd, dit paschen met u te eten, eer Ik lijde*. Deze woorden — zegt de H. Laurentius Justinianus — kwamen uit het van on-

eindige liefde ontstoken Hart van Jesus voort. Maar dezelfde vlammen, die toen in zijn Hart brandden, branden nu nog, en dezelfde uitnoodiging om Hem te ontvangen doet Hij nog heden aan ons: *Neemt en eet, dit is mijn lichaam.* Ja, zoozeer dringt Hij er op aan in de H. Communie ontvangen te worden, dat Hij op strenge straffen er ons toe verplicht: *Indien gij het vleesch van den Zoon des menschen niet gegeten en zijn bloed niet gedronken zult hebben, zult gij het leven in u niet bezitten.*

Een onbeschrijfelijk geluk mogen wij in de H. Communie smaken. Hoe gelukkig gevoelde zich Zachaeus, toen hij Jesus in zijn huis mocht ontvangen en uit zijn mond de troostrijke woorden vernemen: *Nu is dit huis heil ten deel gevallen!*

De oude Simeon jubelde, toen hij, op ingeving des H. Geestes, den Tempel was binnengetreden om den Messias te aanschouwen. Nadat hij het goddelijk Kind omarmde en aan zijn hart gedrukt had, riep hij, opgetogen van vreugde, uit: *Laat nu Heer, Uw dienaar in vrede gaan, omdat mijne oogen uw heil aanschouwd hebben.*

Wij echter zijn veel meer bevoorrecht, daar wij Jesus Christus, het vlekkeloos Lam, den verheerlijkten Koning, den eeuwigen Hoogepriester, onder de gedaante van brood, in ons hart mogen opnemen. Al verkregen wij al de schatten der wereld, de hoogste eerampten, al konden wij al het vermakelijke, wat de aarde oplevert, genieten, dan zou het nog niets zijn in vergelijking met de gave ons in de H. Communie geschonken. „God is almachtig — leert ons de H. Augustinus —, en Hij kan ons niets grooters schenken; ofschoon Hij oneindig wijs is, wist Hij niets beters te geven; Hij is oneindig rijk, en Hij kon ons niets kostbaarders geven.” Zijn vleesch vereenigt zich met ons vleesch. Zijn bloed, tot losprijs voor de zonden der wereld vergoten, purpert onze ziel; zijn goddelijk Hart, de bron van genade, wordt als het ware één met het onze; wie zou nog een grooter geschenk kunnen uitdenken? Heeft onze goddelijke Heiland, door Zich zelve te schenken, ons niet alles gegeven?

Niemand verontschuldige zich nu om zijne zwakheid in de beoefening der deugd. Wie met ernst de deugd wil beoefenen,

zelfs met rasche schreden op den weg der volmaaktheid vooruitgaan, hij nadere dikwerf, na eene godvruchtige voorbereiding, tot de H. Communie waarin het Hart van Jesus de rijkdommen zijner genaden als uitput en de ziel aan zijn goddelijk leven deelachtig maakt: *Gelijk de levende Vader mij gezonden heeft, en Ik om den Vader leef, zoo ook zal hij die Mij eet, om Mij leven.* „Het H. Sacrament voedt de ziel die Het ontvangt met dit brood des levens, Het verleent haar kracht om op den weg der volmaaktheid voort te gaan en om de vijanden, die haren ondergang besloten hebben, te wederstaan. Daarom noemt Zich Jesus een hemelsch brood: *Ik ben het brood, dat van den hemel ben nedergedaald. Die van dit brood eet, zal in eeuwigheid leven.* Gelijk het aardse brood het leven des lichaams onderhoudt, zoo onderhoudt dit hemelsch brood het leven der ziel.”¹⁾

Naderen wij dan menigmaal met een zuiver hart, een brandend verlangen tot onzen lieven Jesus in de H. Communie, waarin de Heiligen de zoetste genoegens

---

¹⁾ H. Alfonsus de Ligorio.

smaakten en met heldenmoed werden uitgerust. En wanneer wij, evenals de H. Joannes, op de borst van Jesus hebben mogen rusten en uit zijn goddelijk Hart licht en kracht putten, verlaten wij dan de Tafel des Heeren, niet als zwakke en vreesachtige stervelingen, maar als *vuurspuwende leeuwen verschrikkelijk voor den duivel.*¹⁾

GEBED.

Uit den grond mijns harten, o dierbare Zaligmaker, dank ik U voor de uitstekende weldaad, dat Gij mij U zelven zoo menigmaal in de H. Communie schenkt. Moest ik niet, evenals uwe getrouwe dienaren, den weg der heiligheid bewandelen? Maar mijne trage voorbereiding is de oorzaak waarom ik, ofschoon ik herhaalde malen dit geluk heb mogen smaken, nog weinig in de deugd ben vooruitgegaan. Geef mij, o lieve Jesus, de genade om in zulke gesteldheid tot uwe H. Tafel te naderen, dat ik telkens door de band der liefde nauwer aan uw allerheiligst Hart gehecht worde. Amen.

---

¹⁾ H. Joannes Chrijsostomus.

VIII.

*Het H. Hart van Jesus offert Zich
op het altaar.*

Wanneer wij ons op den Kalvarieberg verplaatsen, aanschouwen wij een allertreffendst tafereel. Maria, de Moeder van Jesus, de H. Joannes, de Apostel der liefde, wien het gegund was op de borst des Heeren te rusten, en eenige godvruchtige vrouwen richten, terwijl vele goddeloozen den gekruisigden Jesus verachten en bespotten, hunne blikken naar het Kruis, waaraan de Godmensch tot zaligheid van den mensch geklonken is. Verbleekt van smart zien zij met weenende oogen den liefdevollen Jesus met wonden bedekt en aan de hevigste smarten ten prooi. Zijn Hart, dat de menschen ten einde toe heeft liefgehad, door het hevig bloedverlies en door de gedachte aan de ondankbaarheid van zoovele schepselen gepijnigd, wordt *als smeltend was in zijn boezem*, en bezwijkt als gedompeld in een oceaen van smarten. Waarlijk, de goede Jesus, door Zich als het Offerlam te laten slachten op het altaar des Kruises, door Zich zelven voor het heil der wereld aan zijn Vader

te offeren, toont dat Hij ons uit geheel zijn Hart bemint.

Menigeen wellicht, die dit overweegt, zegt bij zich zelve: Was ik op den Kalvarieberg tegenwoordig geweest, ik zou tranen van liefde gestort, mijn hart als een offer van liefde aan mijn Verlosser hebben opgedragen. Welnu, dezelfde Jesus die Zich op bloedige wijze op het Kruis offerde, draagt Zich dagelijks op duizenden altaren op onbloedige wijze, onder de gedaanten van brood en wijn, aan zijn hemelschen Vader op. Zoo dikwijls wij de H. Mis bijwonen, zien wij met de oogen des geloofs hetzelfde Offerlam, dat wel is waar niet meer sterft, zooals op den Kalvarieberg, maar toch op geheimzinnige wijze geslacht wordt. Hetzelfde goddelijk Hart, dat met eene lans doorboord werd, is, in het kleed der heerlijkheid gedost, door millioenen hemelsche geesten bezongen en verheerlijkt, als het Hart van den eeuwigen Hoogepriester op het altaar tegenwoordig. Geen schepsel is in staat de grootheid van dat Offer naar waarde te beschrijven. De gebeden en lofliederen van talrijke godvruchtigen, wier leven op aarde geheel aan den dienst van God

gewijd is, stijgen als een geurige wierook ten hemel tot voor den troon der goddelijke Majesteit. Een onuitsprekelijke eer ontvangt God van de tallooze Engelen en de andere hemelingen, die zonder ophouden met hunne jubelzangen Hem prijzen. Al deze erbewijzen echter samengevat zijn niets in vergelijking met den lofzang van oncindige waarde, van eindelooze zoetheid, welken het beminnenswaardig Hart van Jesus op het altaar voor den Vader aanheft. Daar bidt Het den Vader, dat Hij, welverre van de geesels van zijn wraak op ons, zondige menschen, neder te storten, ontfermend onze harten verteedere, opdat wij rouwmoedig onze toevlucht tot zijne barmhartigheid zullen nemen. Daar heft het doorboorde doch verheerlijkte Hart een danklied aan voor den Vader van liefde en smeekt Hem, dat Hij uit de hoogte der hemelen zijne genadegaven, zijne zegeningen ruimschoots over ons, arme en behoeftige schepselen, doe nederdalen.

Ziedaar het in het Oude Verbond voorafgebeelde en door den profeet Malachias voorspelde offer: *Van den opgang der zon tot haren ondergang zal mijn*

*Naam groot zijn onder de volken, en op alle plaatsen zal mijnen Naam geofferd en een rein offer (spijsoffer) opgedragen worden. Kan er wel iets grooters, iets verheveners worden uitgedacht? Nu begrijpen wij waarom de Heiligen, zoo dikwijls zij bij de H. Mis tegenwoordig waren waarbij de Engelen hunne aangezichten met hunne vleugelen bedekken, in tranen wegs meltend als het ware in den hemel meenden te verkeereren. Nu is 't voor ons geen raadsel waarom zij, van de oneindige waarde van dit Offer doordrongen, allerhevigst verlangden daar tegenwoordig te zijn, zoodat zij zich liever de grootste ontberingen wilden getroosten, dan slechts eenmaal van dit geluk verstoken te zijn. Daardoor verkregen zij dien heldenmoed, die bewonderenswaardige liefde, waarmede al hunne daden bestempeld waren. Van eerbied voor dit vlekkeloos Offer doordrongen, vinden velen er een genot in iets tot versiering der altaren te kunnen bijbrengen, waarom de christenen in aanbidding nedergeknielend zich scharen, en daar hetzelfde Lam aanbidden, dat de hemelingen bezingen: *Waardig is het Lam dat geslacht werd, te ontvangen kracht**

en Godheid en wijsheid en sterkte en eer en glorie en zegening.¹⁾)

De uitstekende genaden welke wij door het H. Misoffer ontvangen en waaraan wij eene groote behoefte hebben, moeten ons een spoorslag zijn, om niet alleen dan wanneer de H. Kerk het verplicht, maar ook op andere tijden, als de gelegenheid voor ons openstaat, de H. Geheimen bij te wonen.

Zal de Vader hem iets weigeren die bidt in vereeniging met de smeekingen en het Offer van het Hart zijns goddelijken Zoons? Hoevele bedroefden zijn gedurende de H. Mis vertroost, hoevele zwakken versterkt, hoevele zondaren, onder den last van ongerechtigheden gebukt, verkregen de genade der boetvaardigheid! O, beminde lezer, *Si scires donum Dei!* Zoo gij wist hoe dringend Jesus u uitnodigt om uw hart met het zijne den Vader op te dragen; indien gij wist van hoevele rijkdommen gij u be-rooft, als gij aan zijne uitnodiging geen gehoor geeft, zoudt gij u, zooveel mogelijk, rondom het altaar scharen, om aan

---

¹⁾ Openb. van den H. Joannes, V: 12.

de bron der genade de wateren des heils te drinken.

„Uit de grond des harten vermanen wij de geloovigen en bidden hen door de barmhartigheid van Jesus Christus, dat zij niet alleen immer het onderpand der onmetelijke liefde voor oogen hebben, wat de Verlosser ons schonk, door dit Offer aan de Kerk achter te laten, maar dat zij ook gevoelens van een dankbaar hart jegens God opwekken voor zulk eene groote weldaad, en hun best doen om aan de vruchten van hemelsche genaden, die daaruit voortvloeien, deelachtig te worden. Is de Kerk er altijd bezorgd voor geweest, dat dit Offer door de priesters met den diepsten eerbied zou worden opgedragen, ook nimmer heeft die H. Moeder opgehouden met dezelfde zorg en met den zelfden ijver hare getrouwe kinderen te vermanen en allervurigst aan te sporen, dat zij met den vereischten eerbied en met de noodige liefde en godsvrucht zeer dikwerf dit H. Offer zouden bijwonen.”¹⁾

---

¹⁾ Provinciaal Concilie van Utrecht.

GEBED.

Ootmoedig vraag ik U vergeving, allerheiligst Hart van Jesus, omdat ik door mijne koudheid en onverschilligheid U bedroefd heb. Waar bevond ik mij, toen Gij U op 't altaar als een vlekkeloos Offer aan den Vader opdroegt? Zelden schaarde ik mij, althans als de Kerk er mij niet toe verplichtte, onder godvruchtige christenen, die met een rouwmoedig, van liefde brandend hart voor den troon der goddelijke Majesteit waren neêrgekniel; herhaalde malen verontschuldigde ik mij om nietige redenen, terwijl ik bijna al den tijd aan het tijdelijke besteedde. Schaamrood over zulke groote traagheid, neem ik mij heden voor dagelijks met eerbied en godsvrucht het H. Offer der Mis bij te wonen, waartoe Gij mij zoo minzaam uitnodigt. Uit dankbaarheid voor uwe onuitsprekelijke liefde, wijd ik al mijne vermogens, geheel mij zelve aan U toe, bereid om geheel voor U, mijn eenigen schat, mijn eenig geluk, te leven. Amen.

IX.

*Jesus toont zijn H. Hart om ons tot
liefde op te wekken.*

De Katholieke Kerk, die verscheidene malen hare kinderen tot de godsvrucht tot het H. Hart van Jesus heeft opgewekt, leert duidelijk dat het voorwerp (d. i. het stoffelijk voorwerp) dezer godsvrucht het ware, natuurlijke Hart van Jesus is, vereenigd met den Persoon van van het eeuwig Woord. Het is hetzelfde Hart dat, uit het bloed van de allerheiligste Maagd gevormd, op het Kruis met eene lans doorboord werd en verheerlijkt tegenwoordig is in den hemel en in het H. Sacrament des Altaars.

Behalve dit stoffelijk voorwerp bezit die godsvrucht een geestelijk voorwerp: de liefde van Jesus namelijk ons voorgesteld onder het zinnebeeld van zijn Hart en door ons onder hetzelfde zinnebeeld vereerd. Op zijne liefde vooral doelde de goddelijke Verlosser, toen Hij verlangde dat de godsvrucht tot zijn H. Hart verbreid zou worden. Hij zag de algemeene koudheid en onverschilligheid der menschen ten zijnen opzichte; het goddelijk vuur dat Hij op aarde was komen bren-

gen om daarmede alle harten te ontsteken, vond Hij als uitgedoofd. Vandaar dat de zonden vele verwoestingen aanrichtten, en vele zielen, voor den hemel geschapen, in den afgrond des verderfs werden nedergestort. Toen hij op aarde rondwandelde voorzeide Hij reeds: *Als de zonde overvloedig zal zijn, zal de liefde van velen verkoelen.* Zal hij in zijne gramschap het ondankbare menschedom met het zwaard zijner gerechtigheid treffen, door het van de aarde te verdelgen? Wie zulks meent, kent Jesus' liefde niet. Hij toont zijn driewerf H. Hart waaruit vlammen stijgen, met een lans doorstoken, met doornen omringd en een kruis er boven. Hij toont Het dus op zulke wijze dat het, als het ware, onmogelijk is dat zijne liefde in ons niet vernieuwd wordt. De ovens waarin de liefde der geloovigen ontstoken wordt en ontvlamd zal worden, zijn de Geheimen van het leven des Verlossers maar vooral de Geheimen van zijn lijden, van zijne benauwdheden en van zijn dood, van zijn liefde jegens ons in het H. Sacrament des Altaars, waar Hij ons de gedachtenis aan — en de vernieuwing van het groote Offer des Kruises heeft achterge-

laten. Ziedaar nu juist wat de godsvrucht tot het H. Hart van Jesus aan onze liefde voorstelt, als wij uitgenoodigd worden dit goddelijk Hart te vereeren. De Gelukzalige Margareta-Maria Alacoque, de beminde bruid van Jesus' Hart, mocht de beteekenis van de lijdenswerktuigen welke Hij tegelijk met zijn Hart vertoond had, uit den mond van Jesus zelve vernemen. De goddelijke Meester — zegt zij — gaf mij het volgende te kennen: „De werktuigen zijns lijdens beteekenden, dat de onmetelijke liefde zijns Harten voor de menschen de bron van al zijne smarten was geweest; van het eerste oogenblik van zijne Menschwording af hadden Hem al die folteringen en versmadingen voor den geest gestaan; van toen af was het kruis als het ware in zijn Hart geplant. Toen nam Hij al de smarten en vernederingen aan, welke zijne H. Menschheid gedurende haar sterfelijk leven moest lijden, eveneens al de versmadingen waaraan zijne liefde voor de menschen Hem zou blootstellen tot aan het einde der eeuwen in zijn aanbiddelijk Sacrament.” Het is dus zonneklaar dat de vereering van het H. Hart de strekking heeft, om de talloze weldaden door

de liefde van Jesus betoond te verheerlijken. Dit leert de H. Kerk met de duidelijkste woorden: „Paus Clemens XIII heeft aan sommige Kerken,¹⁾ op verzoek, vergund dat dit feest (van het H. Hart) gevierd worde, ten einde den geloovigen het middel te schenken om met meer vurigheid en godsvrucht *onder het zinnebeeld van zijn Hart de liefde van Jesus te vereeren*, die leed en stierf voor de verlossing van het menschelijk geslacht, en ter gedachtenis aan zijn dood het H. Sacrament van zijn lichaam instelde.”²⁾

Zullen wij nu nog durven klagen als wij, tot bewijs van getrouwheid aan God, ons eenig geweld zullen moeten aandoen?

Werp dikwijls, inzonderheid in de oogenblikken van dorheid, uwe blikken op eene afbeelding van het H. Hart en overweeg de smarten welke Jesus uit liefde tot ons, vooral in zijn Hart, verduurd heeft, opdat gij, met de wapen-

---

¹⁾ De lezer worde er aan herinnerd, dat Paus Pius IX in 1856 de viering van dit feest over de geheele christelijke wereld bepaald heeft op den Vrijdag na het octaaf van H. Sacramentsdag. Zie de *Inleiding*.

²⁾ Breviarium Romanum.

rusting Gods omhangen, met nieuwen moed den geestelijken strijd zult aanvaarden tegen de vijanden uwer ziel, brandend van verlangen om voor Hem te leven, te lijden en te sterven, die zijn leven voor ons gegeven heeft op het altaar de Kruises.

G E B E D.

Allerheiligst Hart van Jesus, hoe weinig heb ik tot dusverre uwe onmetelijke liefde tot mij ingezien! Liet Gij mij eenig lijden verduren, ten einde mij aan U gelijkvormig te maken, dan greep het ongeduld mij aan; en in plaats dat ik de beproevingen, als een kostbaar geschenk, tot welzijn mijner ziel van U aannam, verflauwde ik in de deugd. Ootmoedig voor U nedergekniel, betuig ik U mijn leedwezen over mijne traagheid en ondankbaarheid. O allerzoetst Hart van mijn Verlosser, trek mij tot U door de banden der liefde, opdat ik U vurig beminne en in voor- en tegenspoed U getrouw zij tot aan den dood. Amen.

X.

*Het H. Hart van Jesus wordt in het
H. Sacrament verguisd.*

Menigeen wordt diep bewogen, zoo dikwijls hij het lijden overweegt wat het Hart van Jesus verduurde van den kant der Farizëen en Schriftgeleerden, door het verraad van Judas en de verloochening van Petrus, in het huis van Caiphas en het rechthuis van Pilatus, gedurende de geeseling en de kroning met doornen, op den weg naar den Kalvarieberg en op het Kruis, waar Hij, te midden van de verschrikkelijkste lichaamssmartten, door zijne vijanden bespot en verguisd werd.

Niet minder echter wordt de ziel van den godvruchtige gefolterd, die zijne gedachten vestigt op den smaad waarmede Jesus, zijne goddelijke Koning en Bruidgom, in het H. Sacrament der liefde getroffen wordt.

Maar hoe kan dit samengaan met het verheerlijkte leven van den goddelijken Zaligmaker? Is het Hart van Jesus in het H. Sacrament dan niet onlijdelijk, evenals in den hemel, in de heerlijkheid van God den Vader? Gelijk Jesus, op het altaar Zich offerend, niet *werkelijk*

sterft, zooals op het Kruis, maar op *geheimzinnige wijze*, alzoo lijdt Hij ook op geheimzinnige wijze in het II. Sacrament. De gruwelijke ondankbaarheid waarmede zijne liefde, in den loop der eeuwen, vergolden is en nog voortdurend vergolden wordt, vervult onze ziel met eene heilige verontwaardiging. Wie denkt niet met smart na over de heiligschennissen, welke kettters en ongeloovigen, op ingeving van den duivel, bedreven?

„Toen de soldaten, door de Joden gezonden, den Heer in den hof van Olijven kwamen opsporen en gevangen nemen, sprak Hij tot hen: *Gij komt tot Mij als tot een boosdoener, met stokken en zwaarden gewapend*. Ach! Heer, wie had toen gedacht dat er in den loop der eeuwen menschen zouden zijn, tot wie Gij hetzelfde verwijt zoudt kunnen richten? Wie had vermoed, dat er in de toekomst andere tijden, ongelukkige tijden zouden zijn, waarin uwe tabernakelen zouden verbroken en nedergestort worden, uwe altaren omvergehaald, uw aanbidlijk lichaam uit de gewijde vaten genomen en op den brandstapel geworpen, onder de voeten getrapt, aan de vlammen zou overgeleverd worden? tijden,

waarin het bloed uwer priesters uit haat tegen het H. Sacrament, waarvan zij de bedienaren waren, voor uwe oogen zou stroomen; waarin zij zouden vervolgd, gefolterd, als slachtoffers geofferd worden. Die tijden heeft men gezien; de gansche Kerk zuchtte, al het geloovige volk werd ontsteld.”¹⁾

Moesten nu niet alle Katholieken, die door het geloof weten dat Jesus waarachtig in het H. Sacrament tegenwoordig is, zooveel zij vermochten, het goddelijk Hart door hun ijver, hun eerbied vertroosten en althans eenigszins vergoeding geven voor de goddeloosheid der ketters en ongeloovigen? Ofschoon Jesus ons allen dringend uitnoodigt dat wij ons voor zijne voeten zullen werpen, om aan zijne genade, welke Hij ruimschoots over ons uit wil storten, deelachtig te worden, geven helaas! vele Katholieken slechts zelden aan zijne zoete uitnoodiging gehoor. Bijna den geheelen dag denkt men aan zijne tijdelijke belangen; men besteedt de uren van uitspanning geheel aan spelen en vermaken, men legt bezoeken af bij vrienden, men bevindt zich

---

¹⁾ Bourdalou.

gaarne in gezelschappen, waar niet alleen de tijd verspild wordt aan ijdele gesprekken, maar somtijds daarenboven, door onzedige woorden of daden, de door Jesus vrijgekochte zielen in het verderf gestort worden; maar om zich slechts eenige oogenblikken met den goddelijken Vriend der zielen in het aanbiddelijk Altaargeheim te onderhouden, daar heeft men tijd noch lust toe. Zie eens — alzoo klaagt de geleerde en godvruchtige Faber — in welke eenzaamheid zijn volk Hem laat. Toen men Hem in Judea tot Koning wilde uitroepen verborg Hij Zich en onttrok Zich aan de menigte. En nu Hij tegenwoordig om liefde verzoekt, verlaat men Hem en verbergt men zich voor Hem. In de eenzaamheid der woestijn kwamen de wilde dieren en hielden Hem gezelschap. Zij verheugden zich rondom Hem zich te mogen scharen en hunne oogen te vestigen op de menschelijke schoonheid huns Scheppers. Daar lag een soort van aanbedding in hunne bewondering, eene hulde was het, dat zij Hem gezelschap hielden. Maar ach! hoe ontzettend is de eenzaamheid, die er rondom den tabernakel heerscht! De rijke vrucht van den olijfboom voedt

de flikkerende vlam eener kleine lichtster, die aan den hemel van zijn Heiligdom glinstert; en in hoevele kerken is dit de eenige eer, die gedurende vele uren dag en nacht Hem bewezen wordt!

Nog meer dan door deze onverschilligheid wordt het H. Hart van Jesus gegriefd door de oneerbiedigheden in tegenwoordigheid van het H. Sacrament, waaraan talrijk Katholieken schuldig zijn. Slaat men slechts eenigszins acht op de oneerbiedige houding van velen, op de uiterlijke verstrooingen, op de ontstichtende woorden die men in het huis Gods niet zelden spreekt, zelfs op het oogenblik waarop het ontzaglijk Offer der Mis wordt opgedragen, gevoelt ons hart zich dan niet bedroefd en verontwaardigd over het zwakke geloof van Katholieken in de tegenwoordigheid van den verheerlijkten Jesus, voor wien de Engelen sidderend hunne aangezichten met hunne vleugelen bedekken? Het smartelijkst echter folteren de heiligschenners het liefderijk Hart des Verlossers. Naar het voorbeeld van den trouweloozen Judas, deinzen zij er niet voor terug, den God der eeuwige heerlijkheid in hun met doodzonden besmeurd hart te ontvangen

en, door die heiligschennende handeling, zich zelve het oordeel te eten en te drinken.

Minnelijke Zaligmaker, *quis dabit capiti meo aquam, et oculis meis fontem lacrymarum, et plorabo die ac nocte?* Wie zal water aan mijn hoofd en een fontijn van tranen aan mijne oogen geven, opdat ik dag en nacht den smaad beweene dien men uwe liefde aandoet, en de ondankbaarheid waarmede men uwe weldaden vergeldt?

Bitter beklaagde Zich Jesus bij de Gelukzalige Margareta-Maria. Op zeke ren dag dat zij, voor het H. Sacrament nedergeknield, meer dan buitengewone genaden ontving, kwam het verlangen in haar op, Gode hare erkentelijkheid daarvoor te betuigen en liefde met liefde te vergelden. Toen toonde Jesus haar zijn Hart en sprak: „Ziedaar het Hart dat de menschen zoozeer bemind heeft, dat niets gespaard heeft, tot uitputtens toe, om hun zijne liefde te bewijzen; en tot loon daarvoor ontvang Ik van de mees ten slechts ondank. Want zij houden niet op mij te beleedigen door de oneerbiedigheid, koelheid en minachting waarmede zij Mij in het Sacrament mijner

liefde bejegenen, en door het heiligschennend gebruik dat zij er van maken. Maar wat Mij nog gevoeliger treft is, dat het Mij toegewijde harten zijn, die aldus handelen." ¹⁾

Zou deze klacht ook niet op ons, althans eenigszins, toepasselijk zijn? Laat dezen dag niet voorbijgaan, alvorens Jesus over zooveel ondankbaarheid uw leedwezen te hebben betuigd, en neem het vaste voornemen, door uwe godsvrucht tot het H. Sacrament, naar uw vermogen, het goddelijk Hart, zoo gruwelijk versmaad, te vertroosten.

GEBED.

Allerzoetst Hart van Jesus, ootmoedig op mijn borst kloppend, moet ik bekenen dat ik, zelfs na bijzonder door U begunstigd te zijn, U menigmaal door mijne koudheid en onverschilligheid ten opzichte van het H. Sacrament gegriefd heb. De traagheid waarmede ik aan uwe dringende uitnodigingen gehoor gaf, de schuldige verstrooiingen, gedurende het H. Misoffer en bij het ontvangen der H. Communie, zijn mij uit den grond

---

¹⁾ Daniël, 1ste deel.

mijns harten leed. Op uw machtigen bijstand vertrouwend, wil ik U in 't vervolg niet meer bedroeven, maar door eerbied en ijver U, allerminnelijkst Hart van mijn Bruidegom, vertroosten. Amen.

XI.

Het minnend Hart van Jesus wordt bedroefd door de ergernis.

Wie aandachtig het geschapene beschouwt: de aarde met hare kostbare en prachtige voortbrengselen, den hemel met millioenen sterren bezaaid, bewondert de grootheid van God, den almachtigen Schepper. Dit alles echter, hoe rijk en voortreffelijk ook, is niet te vergelijken bij de waarde van de ziel des menschen. De ziel, het beeld van God, met de onsterfelijkheid begiftigd, is geroepen om eeuwig in den hemel de oneindige volmaaktheden des Heeren te prijzen. Voor haar heil zond God zijn eenigen Zoon op de aarde: *Zoozeer heeft God de wereld bemind, dat Hij zijn eenigen Zoon gaf.* Niets in de wereld — leert de H. Joannes

Chrijsostomus — is zoo kostbaar als eene ziel; en al hadt gij onmetelijke schatten aan de armen gegeven, gij zoudt niets gedaan hebben in vergelijking bij de daad van hem, die eene ziel tot God bekeert.

En wie, al is hij een Serafijn, kan de liefde voor de zielen peilen, waarmede het Hart van dien goddelijken Zoon, onzen Zaligmaker, vervuld is? *Ik ben niet gekomen — sprak Hij — om de zielen te verderven, maar om zalig te maken. Ik moet met een doopsel gedoopt worden, en hoezeer verlang ik dat het volbracht worde?* De vernederingen en verachtingen welke Hij van den kant zijner vijanden verduurde, de bewonderenswaardige ijver waarmede Hij predikte, zijn bloed, de smarten die zijn lichaam en ziel folterden, de smaadvolle dood op het Kruis verkondigden luide de teedere liefde zijns Harten voor de zielen. Ook in den hemel, ovenals op het altaar waarop Hij Zich dagelijks op onbloedige wijze offert, is Hij onze Middelaar en Voorspreker bij den Vader. Alle eeuwen door zendt Hij zijne dienaren naar verschillende streken der aarde, om door de prediking des Evan-

gelies en het toedienen der H.H. Sacramenten zielen voor den hemel te winnen.

Nu kunnen wij eenigszins begrijpen, hoe het minnend Hart van Jesus bedroefd wordt om de ergernis waardoor men Hem de zoo kostbare zielen ontrooft.

Wee der wereld om de ergernissen! Het is wel noodig dat de ergernissen komen¹⁾, maar wee dien mensch, waardoor de ergernis komt. Wie een van deze kleinen die in Mij gelooven, ergert, het is hem beter, dat een molensteen om zijn hals gehangen en hij in de diepte der zee verdronken worde. Duiden deze woorden, uit het Hart van onzen goddelijken Zaligmaker gesproken, niet het gruwelijke van die zonde aan? De ergernisgever is inderdaad een handlanger van den duivel, daar hij, zooveel in hem is, met den boozen geest, den

---

¹⁾ Een uitstekend Schriftuurverklaarder maakt bij deze woorden de volgende aantekening: *Het is wel noodig dat de ergernissen komen*, zegt de Verlosser, niet als waren zij in zich zelve noodig, want zij zijn het evenmin als de zonden, waardoor zij teweeggebracht worden. De zin is deze: Daar de wereld zoo gesteld, zoo boos is, moeten er ergernissen komen, evenals de Apostel zegt dat er kettereien moeten zijn.

moordenaar van den beginne, medewerkt om, door zijne misdadige handelingen en woorden, of door schuldige verzuimenissen, de zielen in het verderf te storten waarvoor Christus is gestorven. Talrijk als de zandkorrels op de zeestranden zijn de ergernissen op de wereld. De boeken, bladen en tijdschriften waarin voortdurend het ongeloof en de zedeloosheid gepredikt, de redevoeringen waardoor onder verschillende klassen der maatschappij een gloeiende haat gestookt wordt tegen de H. Kerk, hare heilmiddelen, gebruiken en bedienaren, de onzedige beelden en voorstellingen zijn te zamen allerkrachtigste wapenen, waarmee de duivel zijn buit bemachtigt. Voeg daarbij de zedeloze, met het geloof spottende gesprekken, de godslasteringen en slechte voorbeelden welke vooral zoovele ouders aan hunne kinderen geven, en overweeg dan bij u zelven, hoe hevige smarten het Hart van Jesus lijdt, daar Het door zoovele pijlen gewond wordt, als er ergernissen op de aarde worden bedreven. Ook hier is de voorspelling van den profeet Jeremias toepasselijk: *Multi gemitus mei et Cor*

meum moerens: Veelvuldig zijn mijne zuchten en mijn Hart is bedroefd.

Terwijl Jesus deze bittere klacht vooral tot ons, zijne bevoorrechte schepselen, richt, verlangt Hij dat wij Hem niet slechts medelijden betuigen, maar ook, zooveel wij vermogen, door ijver voor het zielenheil van onzen broeder, vergoeding geven aan zijn door de ergerissen bedroefd Hart.

Meen niet dat dit alleen de taak van een priester is; want is de liefde, volgens den H. Augustinus, niet denkbaar zonder den ijver voor het zielenheil: *qui non zelat non amat*, en rust op iedereen de verplichting zijn evenmensch te beminnen, dan moeten allen ook, naar gelang van den stand waarin zij geplaatst zijn, voor het geestelijk welzijn van hun naaste ijveren. Wel is waar, niet iedereen is geroepen om in den naam van God, door de prediking der waarheid, het menschdom te verlichten, doch allen zijn niet zelden in de gelegenheid om door hun woord of voorbeeld hun evenmensch van de zonde terug te houden of tot de deugd aan te sporen. Wellicht vordert God van u niet, dat gij zware offers

zult brengen, dat gij, na alles wat u op aarde dierbaar is verlaten te hebben, uw leven in gevaren en ontberingen zult doorbrengen. Doch kunt gij voor allen niet bidden, inzonderheid voor de afgedwaalden, en door uw gebed den zegen des hemels over den arbeid der priesters doen nederdalen?

„In mijn geest ga ik de wereld rond — zeide de Eerbiedwaardige Maria der Menschwording —, om alle zielen die door het bloed van mijn goddelijken Bruidegom zijn vrijgekocht, op te zoeken; ik omhels ze, om ze U door Hem, mijn God, aan te bieden, en vraag U hare bekeering door zijn H. Hart. Hoe! hemelsche Vader, wilt Gij gedoogen dat zij mijn Jesus niet kennen!”

„Op den dag des oordeels zal de H. Petrus voor onzen Heer verschijnen met het door zijne prediking bekeerde Judea; de H. Paulus zal bijna de geheele wereld, aan welke hij het Evangelie verkondigd heeft, met zich voeren . . . . Al degenen die aan het heil der zielen werken, zullen voor hun Rechter verschijnen, in triomf geleid te midden van hen, die zij voor Jesus zullen gewonnen

hebben (H. Gregorius de Grootte).¹⁾ Maar hoevele zielen zullen *wij* kunnen toonen?

Eindig deze overweging niet alsvorens gij het besluit gemaakt hebt om uit liefde tot Jesus, tot vergoeding voor de ergernis waardoor zijn Hart bedroefd wordt, door uwe woorden, door uw voorbeeld en gebed voor het heil van anderen te werken.

G E B E D.

Minnelijke Zaligmaker, zoowel in den hemel en in het H. Sacrament, als op het Kruis dorst Gij naar de zielen waarvoor Gij uw leven hebt geschonken. Hoezeer spijt het mij, dat ik menigwerf door mijne onvoorzichtige woorden en zondige handelingen velen anderen ontsticht, misschien wel in het eeuwig verderf gestort heb. O liefderijk Hart van Jesus, weiger mij toch de genade niet, die ik zoozeer behoef; geef, dit smeek ik uwe barmhartigheid dringend af, dat ik nimmer tot den val van mijn evenmensch medewerke, maar integendeel, door mijn godvruchtig gedrag en ijver

---

¹⁾ Beide aanhalingen vindt men bij DESJARDINS: „*Het H. Hart van Jesus.*”

voor de zielen, toone uw oprechte en getrouwe vriend te zijn. Amen.

~~~~~

XII.

De vriend van het H. Hart van Jesus.

De waarde der vriendschap wordt in de H. Schrift op de voortreffelijkste wijze geschetst: „Een getrouwe vriend is een krachtig schild: die zulk eenen vindt, vindt een schat. Niets kan met een oprechten vriend vergeleken worden, en geen gewicht van goud of zilver haalt bij de waarde zijner trouw. Een getrouwe vriend is de balsem des levens en der onsterfelijkheid; en die den Heer vreezen, zullen hem vinden. Die God vreest, zal een goeden vriend hebben, omdat zijn vriend worden zal gelijk hij zelf is.” Jesus Christus is onze Vriend bij uitstek om zijne getrouwheid, welke die der schepselen oneindig overtreft, om zijne almacht waardoor Hij het hoogste goed kan mededeelen, om zijne waarlijk onuitputtelijke liefde. Met welke onbegrijpelijke liefde tot ons zijn goddelijk Hart vervuld is, hebben wij in de voor-

gaande overwegingen, althans eenigszins, nagegaan. Inderdaad, hetgeen de Zaligmaker tot de Apostelen sprak, zegt Hij ook tot ons: *Ik heb u niet mijne dienaren genoemd, maar mijne vrienden.* Voor ons heeft Hij het allersmartelijkst lijden ondergaan, is Hij den dood des Kruises gestorven, en heeft Hij zijn Hart laten doorboren, als de bron waaruit men de wateren des levens kan putten. In het H. Sacrament blijft Hij niet slechts onder ons om zijne zegeningen over het menschdom uit te storten, maar schenkt Hij daarenboven Zich zelve tot spijs onzer zielen. Dorstend naar de eer van zijn hemelschen Vader, verlangt Hij ook hevig naar de zaligheid der zielen voor welke Hij zijn bloed heeft vergoten. Kan Jesus nog grootere rijkdommen schenken, nog grootere liefde bewijzen? Maar moeten wij dan ook niet, door een godvruchtigen levenswandel, het bewijs geven dat wij ware vrienden van zijn H. Hart zijn? De ware vriend van het H. Hart houdt voortdurend zijne gedachten op het goddelijk voorwerp zijner liefde gevestigd. Niet tevreden met verschillende godvruchtige oefeningen te verrichten, besteedt hij zijne grootste

zorg aan de beoefening der deugd, waardoor zijn hart aan dat van zijn goddelijken Vriend gelijkvormig wordt. Deze godsvrucht (tot het H. Hart) — zegt pater Ramière — moet het binnenste van onze ziel doordringen, ons het eigen leven van Jesus' Hart mededeelen, met zijne gevoelens bezielen, zijne taal leeren spreken, in één woord, zij moet ons tot zijne levende evenbeelden maken. Wij zullen geen recht hebben op den titel van vrienden van dat goddelijk Hart, dan wanneer wij al zijne meeningen tot de onze maken, voortdurend voor de groote belangen zorgen, die Jesus uitsluitend bezig houden. Wie gevoelt zich door het leven van zulk een oprechten vriend niet gesticht? Gedost in het bruiloftskleed der genade, waarop de Engelen met welgevallen nederzien, door de zuiverste liefde verteerd, legt hij met zorg er zich op toe om zijn hart naar dat van Jesus te vormen. Het H. Sacrament is zijn paradijs op de aarde. In stille aanbidding voor het H. Altaargeheim nedergekniel, waar hij zich in de stralen der liefdezon koestert, betreurt hij het dat, niettegenstaande de Koning der Heerlijkheid met aandrang zijne

dienaren uitnoodigt tot den troon der genade te naderen, niet allen Hem vertroosten en hunne hulde brengen. En mag hij in de H. Communie op de borst des Heeren rusten, uit zijn Hartenwond het heilig bloed drinken, dan schijnt hij onder de hemelsche geesten te wonen, die zonder ophouden het goddelijk Hart bewierooken en loven. Niet slechts in de zoete oogenblikken van vertroosting brengt hij zich aan God ten offer; ook dan, wanneer zijn goddelijke Vriend hem schijnt verlaten te hebben en zijne ziel aan dorheid en angst is prijs gegeven, drinkt hij bereidwillig, blijde zelfs, op het voorbeeld van Jesus, de bittere druppelen uit den kelk des lijdens, overtuigd dat, wie het lijden gelaten verduurt, ook aan de verheerlijking zal deelachtig worden. Over Golgota immers wordt de weg afgelegd naar den hemelschen Sion, waarnaar zijne ziel voortdurend smacht. Met eene heilige verontwaardiging bezielt wegens de koudheid en onverschilligheid van talrijke Katholieken, doet hij zijn best om door zijne godsvrucht, zijn ijver het versmaad Hart des Zaligmakers eenige vergoeding te geven. Het Hart van

Jesus te doen kennen, te doen liefhebben, de belangen van zijn goddelijken Vriend te behartigen door verschillende werken van liefde, ware vereerders van Jesus' Hart te vormen, hoevele offers hij zich ook getroosten moet, dit is zijn taak, zijn levenslust. Hoevele zielen van te voren traag, doch door zijn woord en voorbeeldig leven tot de beoefening der godsvrucht aangespoord, mogen proeven hoe zoet de Heer is, en gewaar worden dat het Hart van Jesus voor allen, die Het met ijver vereeren, een waarachtig paradijs op aarde is.

„O, hoe groot is het geluk van allen — zegt de Gelukzalige Margareta-Maria —, die door hun ijver er toe bijdragen, dat aanbiddelijk Hart te doen kennen en beminnen: zij zullen zich daardoor het welbehagen van het H. Hart en zijne kostbare zegeningen verwerven. Hoe gelukkig zijn wij en hoezeer moeten wij het H. Hart er voor bedanken, dat Het ons gebruiken wil om zijne vereering te verspreiden; want Het heeft onvergelykelijke schatten weggelegd voor allen, die zich met al hunne krachten aan dat werk zullen wijden.”

Ziedaar, beminde lezer, wat ons tot

ware vrienden van het H. Hart maakt: de vlijtige beoefening der deugd, zelfs in de kleinste zaken, gepaard met den ijver om de heilrijkste aller devotiën ook onder anderen te verbreiden.

Onderzoek op dezen dag eens ernstig of gij de godvruchtige oefeningen nog even vlijtig verricht als voorheen; of gij wel met zorg sommige kleine gebreken, die toch aan het Hart van Jesus zeer mishagen, tracht uit te roeien; of gij niet verslapt zijt in den ijver, waarmee gij wellicht vroeger voor de verheerlijking van het H. Hart werktet.

Beween uwe nalatigheden, en smeeek met aandrang uw lieven Jesus, U tot een oprechten vriend, een vertrouweling van zijn H. Hart te vormen.

GEBED.

Bedroefd over mijne nalatigheden, mijne onverschilligheid in uw dienst, o goede Jesus, neem ik heden het vaste besluit, met uwe hulp, mij alle dagen mijns levens als een vriend van uw H. Hart te toonen. Niet alleen wil ik zelf uw Hart kinderlijk vereeren en U, zoo veel ik vermag, eerherstel geven voor de talrijke versmadingen, die Gij geleden

hebt en nog lijdt, maar ook anderen dringend tot den arbeid voor uwe eer aansporen. Ja zelfs, dagelijks zal ik mijne smeekingen tot den hemel verheffen, met al de vurigheid mijner ziel bidden, dat uw Hart toch meer en meer gekend en verheerlijkt worde. Neem mij op, o Jesus, door de opening uwer zijde, in uw aanbiddeijk Hart, en laat niet toe dat ik ooit daarvan gescheiden worde. Amen.

~~~~~

Toewijding aan het H. Hart van Jesus.

Aanbiddeijk Hart van Jesus, gedoog dat ik mij ootmoedig voor U neêrbuige en mij zelve geheel en al aan U toewijde. Ik wil U toebehooren nu en altijd; ik stel mij geheel ter uwer beschikking. Met mijn verstand zal ik trachten meer en meer in de geheimen uwer goddelijke liefde door te dringen; mijn hart wil ik met onverbreekbare banden aan U vasthechten. Mijne oogen zullen voortaan in alles uwe liefde aanschouwen, en mijn tong zal die liefde in de harten van anderen trachten op te wekken. Ik wil de uwe zijn naar

lichaam en ziel. Neem mij aan, o goddelijk Hart van Jesus, hoe onwaardig ik ook ben. Verlicht mij, verwarm mij, trek mij tot U, opdat ik, vereenigd met U op aarde, eeuwig met U moge zalig zijn in den hemel. Amen.

Eerherstel aan het H. Hart van Jesus.

(Van de Gelukzalige Margareta-Maria.)¹⁾

Goddelijk Hart van Jesus, onuitputtelijke bron van liefde en goedheid, ach! hoe spijt het mij U zoozeer vergeten en zoo weinig bemind te hebben! O H. Hart, Gij verdient de neigingen en de liefde van alle harten, welke Gij oneindiglijk begunstigd, bemind en aan U verplicht hebt, en Gij ontvangt er slechts ondankbaarheid en koudheid van, vooral van mijn hart dat met recht uwe verontwaardiging verdient. Maar dewijl Gij een Hart vol liefde zijt, zijt Gij ook een Hart vol goedheid, waarvan ik mijn voordeel wil doen voor mijne verzoening en vergiffenis. Helaas! o goddelijk Hart, met smart zie ik mij van zooveel traag-

¹⁾ *Vie et oeuvres*, tome II, pag. 236.

heid overtuigd en beschouw ik de onrechtvaardige handelwijze van mijn verkeerd hart, dat U de U verschuldigde liefde zoo onwaardiglijk heeft ontstolen, om die aan zich zelve of aan een nietig vermaak te geven. Ach! allerzoetst Hart, indien de smart en de schaamte van een hart dat zijne dwaalingen erkent, U voldoening kan schenken, vergeef dan mijn hart; want het is de staat, waartoe zijne ongetrouwheid en zijn geringe zorg om U door zijne liefde te behagen, het gebracht hebben. O H. Hart, helaas! wat kan mijn hart anders verwachten, dan haat en bestraffing, zoo het niet op uwe barmhartigheid vertrouwd. Helaas! Hart van mijn God, allerheiligst Hart, aan wien alleen de vergiffenis der zonden toekomt, — vergeef, vergeef, bid ik U, aan dit arm en ellendig hart. Al zijne vermogens vereenigen zich nu om U, in alle ootmoedigheid, eene akte van eereboete op te dragen en alles tot uwe eer te vergoeden, wat het door zijne afdwalingen en verkeerd gekozene voorwerpen zijner liefde misdaan heeft. Ach! hoe heb ik U dit hart kunnen weigeren, ik, die zooveel verplichting heb om U den ceni-

gen bezitter er van te maken. Toch heb ik het gedaan. Maar hoe spijt het mij, mij alzoo van U en uwe liefde en de bron van alle goed, van het Hart van mijn Jesus verwijderd te hebben, dat, zonder mij noodig te hebben, mij toch het eerst zoo gezocht en bemind heeft! O aanbiddelijk Hart, heeft mijn hart U dan zoo kunnen behandelen, dat hart hetwelk toch enkel van uwe liefde en weldaden afhangt, en dat, zoo Gij U slechts voor een oogenblik in het een of het ander terugtrokt, terstond in de uiterste ellenden of in het niet zou wegzinken. Allermilddadigst Hart, wat ben ik aan U niet verschuldigd, dat Gij mij in al mijne ondankbaarheden zoo lang verdragen hebt. Wat zijn uwe barmhartigheden dienstig om aan dit arm en onstandvastig hart te vergeven! O Hart van mijn Jesus, nu geef en schenk ik U geheel mijne liefde, te gelijk met hare bron, dat is: mijn hart; en ik geef U het een en ander onherroepelijk, ofschoon met groote beschaamdheid, dewijl ik U uw volstrekt eigendom zoolang geweigerd heb. Helaas! goddelijk Hart, Gij hebt mij een blijk uwer overgroote liefde willen geven, door mij

bekwaam te maken; en toch heb ik die schoone gelegenheid, om uwe welwillendheid te verdienen, zoo slecht gebruikt. Ach! hoe beschaamd ben ik er over! Hart van mijn Jesus, verander mijn ongetrouw hart. Maak dat het zich voortaan aan uwe liefde door zijne liefde vasthechte, en dat het in 't vervolg zoozeer tot U nadere, als het in het verledene zich van U verwijderd heeft; en daar Gij er de Schepper van zijt, wees ook, dit smee ik U, er eenmaal de bekroner van.

~~~~~

Biecht-oefeningen.

Vóór de Biecht.

Lieve Jesus, wie wordt over de liefde uws Harten tot de zondaren niet getroffen! De tranen van berouw door Petrus gestort, de bekeering van de Samariitaansche vrouw, van den moordenaar op het kruis en van nog talrijke zondaren bewijzen de onbegrijpelijke barmhartigheid uws Harten. *Vreugde zal er in den hemel zijn* — zoo leerdet Gij ons — *over één zondaar, die boetraar-*

digheid doet. Zal ik dan al mijn vertrouwen niet op U stellen? Wel is waar, menigvuldig zijn mijne zonden en des te schuldiger ben ik, omdat ik zoovele uitstekende weldaden van U heb mogen ontvangen; doch in uwe alwetendheid kent Gij de zwakheid van het menschelijk hart en de wreede aanvallen van de vijanden onzer ziel. Vol vertrouwen op uwe goedheid, zal ik tot den priester, uwen plaatsbekleeder, naderen en, aan zijne voeten nedergeknield, ootmoedig mijne ongerechtigheden belijden, om in het bad der boetvaardigheid van de zonden gezuiverd, van de geestelijke melaatschheid genezen te worden. Allergoedertierenst Hart van Jesus, ontferm U mijner, ontferm U mijner, vermorzel mijn koud hart door de kracht uwer genade, wasch mij meer en meer van mijne ongerechtigheid en zuiver mij van mijne zonden. Amen.

Gebed tot den H. Geest.

Ootmoedig belijd ik, o God, dat mijne ziel met zoovele zonden, nalatigheden en gebreken bevlekt is; doch de ongeregelde liefde tot mij zelve wil zoo

gaaarne het afschuwelijke daarvan voor mij verbergen. Hoe zou ik mij schamen, als ik den werkelijken toestand mijner ziel kende! H. Geest, verlicht mijn verstand met uw goddelijk licht, opdat ik de schuilhoeken des harten naspore, de grootheid en het getal mijner zonden moge inzien; maar weiger mij ook de genade niet, die ik zoozeer behoef, om mijne ongerechtigheden van harte te betreuren en oprecht aan den plaatsbkleeder van Jesus Christus te belijden.

Gebed tot de H. Maagd Maria.

Moeder van liefde en barmhartigheid, aan wier alvermogende voorspraak ik talrijke weldaden verschuldigd ben, zie genadig op een zondaar neder, die niet waardig ben uw kind genoemd te worden, omdat ik door mijne misslagen uw goddelijken Zoon beleedigd en uw moederlijk hart bedroefd heb. Verkrijg door uwe machtige beden bij uw goddelijken Zoon voor uw kind de genade om de zonden zoo te betreuren en te verfoeien, dat mijne ziel gezuiverd en geheiligd, aan God, de Heiligheid zelve, behagen moge. Amen.

Onderzoek hierna met vlijt maar zonder angstvalligheid uw geweten over hetgeen gij niet alleen door gedachten, woorden en werken maar ook door verzuimenissen, in 't bijzonder omtrent de plichten van uwen staat, misdaan hebt. Denk er ook eens ernstig over na, of gij door oneerbiedigheden ten opzichte van het H. Sacrament het Hart van Jesus bedroefd hebt.

Oefening van berouw.

Allerheiligst Hart van Jesus, om mijne ongerechtigheden gewond, uit den grond mijns harten verfoei ik de zonden, niet alleen omdat ik daardoor verdien gestreng door de goddelijke gerechtigheid gestraft te worden, maar ook omdat ik daardoor U, de bron van liefde zelve, beledigd en bedroefd heb. Door uwe hulp gesteund zal ik nederig en oprecht mijn geweten aan den priester, uw dienaar en plaatsbekleeder, blootleggen, en neem mij vastelijk voor nimmer meer te zondigen, alle naaste gelegenheden tot zonde te vluchten, de noodige middelen ter verbetering aan te wenden, liever het zwaarste lijden te verduren en den smartelijksten dood te sterven, dan U wederom te beledigen. Vertrouwend op uwe

barmhartigheid, overtuigd dat Gij een rouwmoedig en vermorzeld hart niet zult versmaden, zal ik opstaan en tot mijn vader gaan. Help mij dan, allerbarmhartigst Hart van Jesus, door uwe alvermogene genade. Amen.

~~~~~

Na de Biecht.

Geheel doordrongen, goedertieren Hart van Jesus, van de uitstekende weldaad welke Gij mij heden bewezen hebt, roep ik met den koninklijken profeet uit: *Wat zal ik den Heer wedergeven voor al hetgeen Hij mij geschonken heeft?* Ofschoon ik talrijke weldaden, door U geschonken, met ondankbaarheid vergolden heb, hebt Gij mij de vergiffenis der zonden niet willen weigeren. Wat zijt Gij toch goed en barmhartig jegens den zondaar! Mijn hart dat nog vóór korten tijd door de hartstochten beheerscht werd, met bitterheid vervuld was, mag nu een vrede, eene zoetheid smaken, die alle vreugden der wereld te bovengaat. *Hoe beminnelijk zijn uwe woontenten, o Heer der krachten! Beter is het één dag te zijn in uwe voorpor-*

talen, dan duizend dagen elders. Was ik voorheen arm en ellendig, nu ben ik rijker dan de grooten der wereld, door de schatten van genaden waarmede ik begiftigd ben. Zal ik ooit weder de zonden durven bedrijven? Neen, mijne liefde, in eeuwigheid geene zonden meer!

Nadat Maria Magdalena, o lieve Jesus, uwe troostrijke woorden vernomen had: *uwe zonden worden u vergeven*, volhardde zij in de liefde. Hoe gelukkig gevoelde zij zich, wanneer zij, aan uwe voeten nedergekniel, in heilige overwegingen verzonken was. Zelfs tot op Golgota volgde zij U, waar zij over uwe smarten weende. Ook ik, die dezelfde vrijspraak uit den mond van uwen plaatsbekleeder vernomen heb, wil uw Hart door goede werken verblijden; niets zal mij in 't vervolg aangenamer zijn dan bij U in het H. Sacrament te verblijven en het lijden te overwegen, wat Gij voor onze zonden verduurd hebt. Neem deze voornemens goedgunstig aan en schenk mij de genade, dat ik, te midden van de wederwaardigheden des levens en van de aanvallen van de vijanden mijner ziel, U getrouw zij tot aan den dood. Amen.

H. Maagd Maria, Moeder der goddelijke genade; H. Josef, zorgvuldige Voedstervader van Christus en reine Bruidegom van Maria; H. Engelbewaarder, mijne Beschermheiligen, en alle Heiligen des hemels, bedankt den goeden Jesus voor de mij geschonkene weldaden, en verkrijgt voor mij de genade om in zijne liefde te leven en te sterven. Amen.

~~~~~

Communie-oefeningen.

Voorafgaande onderrichting.

Wie tot de Tafel des Heeren wil naderen, om zich met het allerheiligst vleesch en bloed van Jesus te vereenigen, zij niet tevreden met alleen van doodzonde vrij te zijn, hij trachte ook, door verschillende godvruchtige oefeningen, zijn hart tot eene waardige woonplaats voor den oneindig heiligen God voor te bereiden.

Verhef reeds 's avonds te voren hartelijke en liefdevolle verzuchtingen tot Jesus. Ontwaakt gij 's nachts, houd u dan met eenige vrome gedachten bezig, die een aangename geur in de woonstede verspreiden, welke gij uw hemelschen Koning en Bruidegom gereed maakt. Terwijl gij slaapt — zegt een geestelijk schrijver — waakt Jesus over u; zijne handen met gaven vervuld zijn reeds over u uitgestrekt, indien gij waardig zijt hare volheid over u te doen nederdalen. Sta 's morgens blijde op in

het vooruitzicht van het geluk dat u wacht, en ga met een groot vertrouwen maar ook met eene diepe nederigheid het hemelsch voedsel ontvangen, wat u voor de onsterfelijkheid spijzigen zal. „Verbeeld u — leert de H. Kerkleeraar Franciscus van Sales — dat, gelijk de bij haren honig, dien zij uit de bloemen vergaderd heeft, in haren bijkorf brengt, alzoo ook de priester, na den Zaligmaker der wereld, den waarachtigen Zoon Gods, de vrucht van eene Maagd, die als een bloem uit de aarde van onze menschheid is voortgekomen, van het altaar te hebben genomen, Hem als een zoete spijs in uwen mond stelt en als een krachtig voedsel in uw lichaam. Wek, als gij Hem ontvangen hebt, uw hart tot erkentelijkheid op, die gij aan zijne opperste Majesteit verschuldigd zijt, met belofte Hem immer getrouw te dienen. Handel met Hem over uwe inwendige en geestelijke belangen; beschouw Hem als rustend in uw hart, waar Hij tot geen ander doeleinde dan tot uw voordeel is gekomen.”

De H. Teresia, wier leer door de Kerk geprezen is, merkt op, dat de voorname oorzaak waarom vele zielen weinige vruchten uit de veelvuldige Communie plukken, daarin gelegen is, dat zij, na dien goddelijken Gast in hun hart ontvangen te hebben, zich met Hem niet onderhouden, zoolang Hij daar tegenwoordig is.

Op eene andere plaats zegt dezelfde Heilige dat, na de H. Communie, Jesus in de ziel als op een troon van genade gezeten is, en haar, gelijk vroeger in zijn sterfelijk leven aan den blindgeborene, schijnt te zeggen: *Zeg, wat verlangt gij van Mij? Open Mij uw hart, want Ik*

ben gekomen om u die genaden te schenken, welke gij Mij vragen zult.

De H. Maria Magdalena de Pazzi noemde den tijd na de H. Communie den kostbaarsten tijd dien wij in het leven hebben, den geschiktesten om met God te handelen en ons door zijne heilige liefde te ontvlammen. Immers dan hebben wij noch meesters, noch tolken noodig, daar Jesus zelf ons leert, hoe wij Hem moeten beminnen. „Welke schatten van genaden zouden wij niet ontvangen, als wij, na de H. Communie, ons een uur of ten minste een half uur godvruchtig met Jesus onderhielden!”¹⁾

Oefening van geloof.

Allerliefste Jesus, ik geloof vastelijk dat Gij in het H. Sacrament des Altaars onder de nederige gedaante van brood tegenwoordig zijt. Niet genoegzaam kan ik uwe eindelooze liefde prijzen, daar Gij onder ons verblijft, niet alleen om onze hulde te ontvangen en onze zielen met de rijkdommen uwer genaden te begiftigen, maar om in de H. Communie ons zelfs uw allerheiligst vleesch en bloed te schenken. Welk zalig oogenblik breekt voor mij aan! — Straks zal mijne ziel door uw heilig vleesch, dat uit liefde

¹⁾ H. Alfonsus.

tot den mensch verscheurd is, gespijzigd, met uw allerkostbaarst bloed gepurperd worden; uw goddelijk Hart, dat met eene lans gewond is, zal zich met mijn hart vereenigen en mij zijne hemelsche schatten mededeelen. Ik geloof, o Jesus, omdat Gij, de oneindige Waarheid, het zelf geopenbaard hebt; liever wil ik sterven, dan in het minst aan het geloof te kort te schieten.

Oefening van hoop.

In uwe aanbiddelijke tegenwoordigheid, o lieve Jesus, nedergeknield, leg ik vol vertrouwen mijne menigvuldige behoeften voor U bloot; want ik weet dat uwe onuitputtelijke liefde zoo gaarne hare gunsten aan mij, ellendige, wil mededeelen. *Komt tot Mij allen, die belast en beladen zijt en Ik zal u verkwikken; mijn vleesch is waarlijk spijs en mijn bloed is waarlijk drank;* door deze woorden, welke Gij zelf gesproken hebt, aangemoedigd, nader ik tot U om U in mijn hart te ontvangen. Hoe groot mijne ellende ook is, met hoevele wonden mijne ziel is geslagen, ik zal tot den hemelschen Geneesheer gaan, die mij sterken

en mijne wonden genezen zal. Wie zal mijn rijkdom kunnen beschrijven, als straks uw goddelijk Hart, de onuitputtelijke bron van zaligheid, uw Hart dat in het hemelsch paradijs de Engelen in verrukking brengt, Zich met mijn hart zal verbinden! Kom dan, o Jesus, en ontsteek mij door de vlammen uwer liefde.

Oefening van liefde.

Dierbare Verlosser, hoe zou ik naar waarde uwe liefde kunnen prijzen! Immers het was U niet genoeg voor mij te lijden en den smartelijksten dood te ondergaan; ook U zelven wildet Gij in de H. Communie schenken. Ik wil U liefhebben, o Jesus, uit geheel mijn hart, uit geheel mijne ziel, uit al mijne krachten, en bemin mijn evenmensch gelijk mij zelven om U, die de eindeloze goedheid zijt. Mocht ik U een hart kunnen aanbieden, wat als dat van de Heiligen gloeide! Ontgloeï dan mijne ziel zoozeer door het liefdevuur uws Harten wat Gij op aarde zijt komen brengen, dat ik hier geheel voor U leve, niets beminne tenzij om U, en U

na dit leven, onder de reien der Zaligen, moge verheerlijken.

Oefening van vernedering en berouw.

Bemide Vriend mijner ziel, de stond nadert, waarop mijn hart zich met het uwe in de H. Communie zal mogen vereenigen. De bruiloftsdisch is gereed, en reeds hoor ik U roepen: „Doe de deurs harten open, opdat ik er met mijne schatten binnenga. Ik heb mijn Hart laten doorsteken, opdat Het u tot eene schuilplaats zou strekken, vereenig u dan met Mij, mijn welbemide, en zet uwe dorstige lippen aan mijn Hartenwond.” Ofschoon ik naar U verlang, lieve Jesus, zie ik niet zonder schaamte op mij zelven neder, daar ik, ellendige, U herhaalde malen door mijne zonden beleedigd heb. Uit den grond des harten haat en verfoei ik al mijne zonden uit liefde tot U en neem mij vastelijk voor liever de grootste offers te brengen, liever den pijnlijksten dood te sterven, dan U, o Jesus, ooit te beleedigen.

Oefening van verlangen.

Dierbare Verlosser, wiens Hart hevig verlangt om uw intrek in mijne ziel te

nemen, welke zoo dikwijls door de zonden bevekt werd, zou ik onverschillig kunnen zijn omtrent uwe komst? Gelijk een hert naar de waterbronnen smacht, zoo verlangt mijne ziel naar U, o God en Zaligmaker. O, mocht ik U in een geheel door liefde verteerd hart ontvangen, om U eenige voldoening te geven voor zoovele heiligschennissen, oneerbiedigheden en zooveel koudheid, waardoor Gij voortdurend in het H. Sacrament beleedigd wordt! Kom, allerliefste Jesus, om uw hart aan mijn hart te verbinden, vereenig uwe ziel met de mijne, uw vleesch met mijn lichaam, vereenig uw bloed met het mijne en geef dat ik, met U vereenigd, mijne vreugde, mijn geluk, mijn vrede zonder ophouden in U, o God mijns harten, moge vinden. Amen.

Allerheiligste Maagd Maria, Moeder des Zaligmakers, wiens vleesch en bloed ik heden als spijs en drank mijner ziel zal mogen nuttigen; H. Josef, allerzuiverste Bruidegom der Moeder Gods en Voedstervader van Jesus Christus; H. Engelbewaarder en Beschermheiligen, bidt voor mij, dat ik Jesus op eene

waardige wijze in mijn hart ontvangen moge. Amen.

~~~~~

**Gebeden na de H. Communie, door den
H. Franciscus van Sales.**

Gij, mijn Heer en God, zijt op 't oogenblik in mijne ziel tegenwoordig. Ja, ik word het nu gewaar. Gij, mijn lieve Jesus, de Koning der heerlijkheid en de Zoon van den eeuwigen Vader, woont in mijn binnenste, in mijn hart. Ach! Heer, verwijder U nimmer van mij, doch blijf immer bij mij; want helaas! het wordt laat, en het uur van mijn vertrek is nabij. Ik zal niet bevreesd zijn, welke rampen mij ook overkomen, omdat Gij met mij zijt. Integendeel, alle reden heb ik om verheugd te zijn en te gelooven, dat nu de eeuwige Vader mij zal liefhebben, omdat zijn welbeminde Zoon in mij woont. Hij heeft mij met deze blijdschap vervuld, en iedereen die Hem verneemt, zal zich met mij verheugen. Verblijdt u dan met mij, H.H. Engelen, die bij dit Sacrament met diepen eerbied tegenwoordig zijt. Mijn Welbeminde behoort

aan mij en ik behoer aan Hem, daar Hij op mijn hart en in het midden mijner borst rust. Vader van barmhartigheid, onophoudelijk zal ik U prijzen en de gezangen ter uwer eere vermenigvuldigen als de sterren aan het uitspansel. Het is recht, o Heer, dat Gij mijn God zijt en dat ik U dien, daar Gij mij een zoo heerlijk brood tot voedsel hebt geschonken; en de steen mijns harten van te voren zoo hard, zal uwe woning zijn; en eeuwig zal ik uwen lof verkondigen.

—

O Jesus, mijn dierbare Zaligmaker, die mij van mijne prille jeugd af gevoed en, wat meer is, sedert het oogenblik van mijn bestaan mij onder de armen uwer goddelijke voorzienigheid gevormd hebt; Gij hebt mij door het H. Doopsel tot den uwe gemaakt en mij naar ziel en lichaam met eene onbegrijpelijke liefde gevoed; om mij het leven te geven, hebt Gij den dood ondergaan en mij uw eigen vleesch en bloed geschonken.

O Jesus, ik zal U vasthouden en nimmer laten gaan; voor U wil ik ster-

ven, en door de vlammen uwer liefde ontstoken worden. Hetzelfde vuur zal mijn goddelijken Schepper en zijn nietig schepsel verteren.

Mijn Jesus behoort geheel aan mij en ik ben de zijne; op zijne borst zal ik leven en sterven; noch de dood noch het leven zal mij ooit van Hem kunnen scheiden.

Plaats U, o Heer, als een zegel op mijn hart; en wanneer Gij U verwijderd zult hebben, maak dan dat de indruk er van blijve en immer als de uwe erkend worde.

Mijn God, het schaamrood bedekt mij, daar ik, na U dikwerf in de H. Communie ontvangen te hebben, nog zoo vol van mij zelve ben. Dierbare Jesus, geef dat wij overal naar U slechts verzuchten, U gevoelen. Zoo menigmaal hebt Gij uw intrek bij mij genomen; waarom ben ik zoo weinig in U? Gij treedt bij mij binnen; waarom ben ik buiten U? Gij zijt in mijn hart, o God, waarom ben ik niet in het uwe

om de hemelsche liefde te smaken, die de harten als dronken maakt?

Mijn God, schenkt Gij mij in het H. Sacrament niet het hoogste onderpand uwer liefde, de genade van mijn nietig hart weg te nemen en het uwe in de plaats te stellen?

O Jesus, bij de eindelooze liefde van uw goddelijk Hart, smee ik U mijn hart naar het uwe te vormen. Zoo Gij dit niet doet, mijn God, dan zult Gij mij toch niet beletten uw Hart te nemen, daar Gij uwe borst geopend houdt opdat ik er intrede, of door uwe liefde mijne borst te openen, opdat mijn hart het uwe kunne binnentreden, en daar nimmer van gescheiden worde.

Heer Jesus, zegen, versterk, heilig dit hart, dat Gij aan uwe goddelijke liefde hebt willen wijden. Gij hebt het ingegeven zich geheel aan uwen heiligen naam toe te wijden; moge uw heilige naam het als een balsem van heilige liefde vervullen die, in eene volmaakte eenheid, onderscheidene uitgezochte reukwerken er in stort, tot stichting van den naaste. Ja, Heer Jesus, laat dit

zwak en ellendig hart, dat in uwen naam getrouwer dan ooit tot uwe eer wil werken, overvloeien van genade, vrede, zegen en vertroosting. Amen.

Vraag uwen Jesus met vertrouwen in het bijzonder die deugden, waaraan gij het meest behoefte hebt. Maar gedenk ook anderen in uw gebed: de H. Kerk en haar Opperhoofd, de bisschoppen en priesters, uwe ouders en allen die u dierbaar zijn; bid ook voor hen die u beleedigd hebben, voor de afgedwaalden, voor de zielen in het vagevuur, en ook voor allen die zich in uwe gebeden hebben aanbevolen.

—
 Gebed tot onze Lieve Vrouw van het H. Hart.

Na de H. Communie.

Onze Lieve Vrouw van het H. Hart, hoe zwak is mijne dankzegging en hoe weinig waarde heeft zij bij Jesus! Hoe onvolmaakt zijn ook mijne smeekingen en hoe weinig zullen zij misschien bij God verwerven! Wie is Jesus en wie ben ik? Is Hij niet de Zoon Gods, mijn Schepper, mijn Verlosser en Wel-doener? En ben ik niet een nietig schepsel, een ondankbare, die herhaaldelijk zijne liefde met zonden vergolden

heb? Daarom neem ik mijne toevlucht tot U, onze L. Vrouw van 't H. Hart. Gij zijt het waardigste Schepsel dat Gods hand heeft voortgebracht. Gij, de Moeder van Jesus, zijt steeds aan Gods genade getrouw gebleven. Hebt Gij niet altijd allen invloed op Jesus' goddelijk Hart gehad? En hoe zou zijn Hart aan U iets kunnen weigeren, als Salomon zelfs, zijne voorafbeelding, alles wat hij kon aan zijne moeder meende te moeten toestaan? Machtige middelares en voorspreekster, draag Gij mijne dankzegging en mijne smeekingen voor den troon van uwen Zoon, opdat zij Hem waardig zijn en verhooring mogen vinden. Amen.

—

Gebed met vollen aflat.

Alwie, na waardig gebiecht en gecommuniceerd te hebben, het volgend gebed godvruchtig voor eenig *beeld van den Gekruiste* leest en daarenboven eenigen tijd naar de meening van Z. H. den Paus bidt, verdient een *vollen aflat*, welke ook aan de zielen in het vagevuur kan worden toegevoegd.

(Door Paus Pius IX bekrachtigd
den 31sten Juli 1858).

GEBED.

Zie, o goede en allerzoetste Jesus, ik werp mij voor uw aangezicht op mijne knieën neder, en bid en smEEK U met al den gloed mijner ziel, dat Gij levende gevoelens van geloof, hoop en liefde, een waar berouw over mijne zonden en een vasten wil om ze te verbeteren in mijn hart wilt drukken; terwijl ik met groote aandoening en smart uwe vijf wonden bij mij zelve overdenk en in den geest beschouw, voor oogen hebbende, wat reeds de profeet David van U, o goede Jesus, in den mond nam: Zij hebben mijne handen en voeten doorboord, zij hebben al mijne beenderen geteld.

Litanie tot het H. Hart van Jesus.

Heer, ontferm U onzer.
Christus, ontferm U onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld,
 God H. Geest,
 H. Drievuldigheid, één God,
 Hart van Jesus, Zoon van den eeuwi-
 gen Vader,
 Zoon van de Maagd Maria,
 Eigen en waardige woonplaats van
 den H. Geest,
 Tempel van de allerheiligste Drie-
 vuldigheid,
 Oneindig in Majesteit,
 Voorwerp van alle liefde,
 Alleroetmoedigst Hart van Jesus,
 Allerzuiverst Hart van Jesus,
 Allerminnelijkst Hart van Jesus,
 Hart van Jesus, vol van zegen en
 genade,
 Geneugte van hemel en aarde,
 Licht van geheel de wereld,
 Onverwinnelijke sterkte tegen onze
 vijanden,
 Bron van alle rechtvaardigheid,
 Oorsprong van goedheid en barm-
 hartigheid,
 Vol van medelijden en teederheid,
 Woonstede aller deugden,
 Waardig allen lof en eer,
 Waaraan alle aanbidding toekomt,

Hart van Jesus,

Ontferm U onzer.

Oneindige afgrond van alle hemel-
 sche gaven,
 Fontijn der wateren die ontspringen
 ten eeuwigen leven,
 Verzoening voor onze zonden,
 Troost van alle bedrukte harten,
 Hoop dergenen die in U sterven,
 Ons leven en onze verrijzenis,
 Toevlucht aller zondaren,
 Met bitterheid voor ons vervuld,
 Met smaad voor ons verzadigd,
 Om onze boosheden doorwond,
 Tot onze zaligheid aan het Kruis
 gestorven,
 Met eene lans voor ons doorstoken,
 Levende, heilige en Gode beha-
 gende offerande,
 Altaar waarop alle Heiligen worden
 geofferd,

Hart van Jesus,

Ontferm U onzer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, spaar ons, Jesus.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, verhoor ons, Jesus.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, ontferm U onzer, Jesus.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.
 Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Onze Vader, enz.

Hart van Jesus, brandend van liefde
 tot ons, ontsteek ons hart in liefde
 tot U.

GEBED.

Almachtige God, verleen, bidden wij
 U, dat wij, die in het H. Hart van uw
 geliefden Zoon onzen roem stellen en de
 voornaamste weldaden zijner liefde ge-
 denken, ons ook in de werken en de
 vruchten daarvan mogen verheugen. Door
 denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

Gebeden onder de H. Mis.

Vorbereidingsgebed.

Hemelsche Vader, het zalig oogenblik
 is aangebroken, dat ik tot het altaar
 mag naderen, waarop het Hart van
 uwen welbeminden Zoon, onzen Heer
 Jesus Christus, Zich aan U zal opdra-
 gen. Geef dat ik deze H. Offerande in

eene heilige gesteltenis, met aandacht en ootmoed, met vertrouwen en vurige godsvrucht moge bijwonen.

Allerheiligst Hart van Jesus, de blijdschap der Engelen en der menschen, verrijk, gedurende deze H. Offerande, mijne behoeftige ziel met de schatten uwer genaden. Mocht ik, door U begiftigd en versterkt, U alle dagen mijns levens behagen!

Allerheiligste Maagd Maria, Onze Lieve Vrouw van het H. Hart, die onder het Kruis mijne Moeder zijt geworden, verkrijg voor mij bij uwen goddelijken Zoon de genade om in zulke gesteltenis het H. Misoffer bij te wonen, dat ik vergeving mijner zonden verwerve en aan veelvuldige genaden deelachtig worde. Amen.

—

Bij de Judica.

Mijne ziel beeft, o Jesus, bij het zien van de menigte vijanden, wier aanvallen mij benauwen. Waar zal ik rust vinden voor mijn beangstigd hart, waar troost voor mijn bedroefde ziel? Helaas! mijn Jesus, ben ik zelf de schuld niet van

hunne aanvallen, wyl ik U door de zonden verlaten en mij trouweloos onder hunne vanen geschaard heb? Zij doen hun recht op mij gelden, wat ik zelf hun door mijne zonden gegeven heb. O Jesus, ik vlucht in uw goddelijk Hart, waar genade en barmhartigheid, rust en vertroosting, verlossing en vrijheid te vinden zijn, en ik bid U: bevrijd mij uit hunne handen. Amen.

De Introitus.

„De Heer zal Zich ontfermen volgens de grootte zijner barmhartigheid; want het is niet van harte dat Hij de kinderen der menschen vernederd en verworpen heeft. De Heer is goed voor hen, die op Hem hopen, voor de ziel die Hem zoekt, alleluja, alleluja. Ik zal de barmhartigheden des Heeren voor alle eeuwigheid bezingen; in alle geslacht en geslacht. Glorie zij den Vader, den Zoon en den H. Geest, gelijk het was van den begin, nu en altoos en in de eeuwen der eeuwen. Amen.”

Bij het Gloria in Excelsis.

Beminnelijke Jesus, wat leert Gij mij duidelijk in uwe kribbe te Bethlehem

de rampzalige dwaling mijns geestes en het bederf mijns harten kennen! Ik zocht mijn geluk in den hoogmoed, in de gehechtheid aan aardsche goederen en in de zinnelijkheid; en Gij komt op de wereld als kind, in armoede en lijden. Wat heeft uw goddelijk Hart mij toch vurig bemind om mij, ten koste van zooveel opoffering, van mijne dwaling en van mijn ongeluk te komen verlossen! Ik bezing U dan ook met de Engelen, en ik vereer U met de Herders en Wijzen als mijn God, mijn Verlosser en Koning en ik beloof U, met de hulp uwer genade, door getrouw uwe lessen op te volgen, mij steeds met de inzichten van uw goddelijk Hart te zullen vereenigen.

GEBED.

„Verleen, bidden wij U, almachtige God, dat wij allen, die in het Hart van uw welbeminden Zoon roemen en de grootste weldaden zijner liefde tot ons herdenken, door derzelve werkingen en vruchten tevens verkwikt mogen worden. Door denzelfden Jesus Christus, uwen Zoon, onzen Heer, die met U leeft en heerscht in de eenheid des H. Geestes, God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.”

Bij den Epistel.

O eeuwig Woord des Vaders, dat U eertijds door den mond van de profeten aan ons openbaardet, om ons van uit de verte reeds de kracht en de zoetheid uwer liefde te doen gevoelen, geef mij de genade, om uwe goddelijke voorzienigheid daarvoor steeds te loven en mij in alle lotgevallen des levens aan hare leiding over te geven. Amen.

Bij het Evangelie.

Besef, mijne ziel, zoo gij kunt, de liefde welke de Zoon Gods U toedraagt. Hij vergenoegde Zich niet door zijne profeten tot u te spreken; Hij kwam zelf op aarde, nam de menschelijke natuur aan en verkondigde de Boodschap des Heils. H. Hart van Jesus, wat hebt Gij mij toch vurig liefgehad! Help mij om de goddelijke wijsheid, in uw H. Evangelie neêrgelegd, tot richtsnoer van mijn leven te nemen en, door het getrouw onderhouden uwer geboden, U mijne wederliefde te bewijzen. Amen.

Bij het Credo.

Hoe zal ik de liefde van uw goddelijk Hart, o Jesus, genoegzaam kunnen prij-

zen voor de groote weldaad mij bewezen, mij bij uwe hemelvaart niet als een wees te hebben achtergelaten, maar mij de Kerk als Moeder te hebben gegeven om uw goddelijk verlossingswerk voort te zetten. Van harte dankbaar voor zooveel goedheid, beloof ik U vastelijk, tot mijn laatsten ademtocht aan de leer der Kerk te zullen vasthouden en hare voorschriften te zullen volgen. Help mij hierin door uwe genade. Amen.

Bij de Offerande.

U, mijn God, die mij zoozeer bemind hebt, dat Gij uw eenigen Zoon voor mij hebt gegeven, draag ik dit brood en den wijn op, die aanstonds in uw goddelijk lichaam en bloed zullen veranderd worden, tot vergiffenis mijner zonden; voor allen die bij deze H. Offerande tegenwoordig zijn; voor alle geloovigen, levenden en overledenen, opdat zij hun en mij tot heil verstrekke. Amen.

Praefatie.

„Het is waarlijk billijk en rechtvaardig, plichtmatig en heilzaam, dat wij U

immer en overal dankzeggen, Heilige Heer, almachtige Vader, eeuwige God: die het heil van het menschelijk geslacht aan het hout des Kruises gesteld hebt, opdat, vanwaar de dood ontsproot, ook het leven zou voortkomen, en hij, die door het hout overwon, ook aan het hout zou overwonnen worden, door Christus, onzen Heer: door Wien de Engelen uwe Majesteit loven, de Heerschappijen aanbidden, de Machten sidderen, de Hemelen en de krachten der Hemelen en de zalige Serafijnen met eenparige vreugde U verheerlijken. Laat toe, zoo smeeken wij U, dat wij onze stemmen daarmede vereenigen, terwijl wij in nederige belijdenis zeggen: Heilig, Heilig, Heilig, de Heer, de God der Heerscharen. Hemel en aarde zijn vol van uwe heerlijkheid. Gezegend Hij die komt in den naam des Heeren. Hosanna in den Hooge."

Canon.

Ik draag U deze H. Offerande ook op, mijn God, voor uwe H. Katholieke Kerk. Bewaar, bestuur haar, en leid alle volken tot haar. Ik bid U ook voor

onzen H. Vader den Paus N., voor onzen bisschop en voor alle rechtgeloovigen. In het bijzonder smee ik U voor degenen, die zich in mijne gebeden hebben aanbevolen, voor mijne ouders, bloedverwanten en vrienden. Zegen hen, o God, in hunne geestelijke en tijdelijke zaken. Ik smee U dezen zegen af door de voorspraak van de H. Maagd Maria, van den H. Josef, van de H.H. Apostelen Petrus en Paulus en van alle Heiligen. Ontferm U ook over mij, ondankbaar en nietswaardig schepsel. Zie niet op mijne zonden, maar aanschouw het minnend Hart van Jesus, uwen Zoon, die straks op het altaar zal nederdalen, om U het onbloedig Offer van Zich zelven op te dragen.

De Consecratie.

De hemel opent zich. Jesus op het altaar nederdalend toont den Vader zijn lichaam om onze ongerechtigheden gewond, zijn goddelijk bloed voor ons vergoten en zijn Hart dat allervurigst voor ons bidt. Allerheiligst Hart van Jesus, ik aanbid U en loof U met de Engelen die om het altaar zweven; zuiver mijne

ziel van alle vlekken der zonden en verkwik haar door den zachten dauw der genade, opdat zij zich immer in U verblijde. Amen.

Na de Consecratie.

Hoe goed is de God van Israël voor degenen die Hem zoeken! Loof, mijne ziel, den Heer, want Hij heeft U welgedaan. Ja, dierbare Jesus, het was voor uw liefdevol Hart niet genoeg, dat Gij U zelve voor mij ten offer bracht op het Kruis; neen, in uwe offerliefde wildet Gij onder de gedaanten van brood en wijn altijd als Offeraar en Offerande op onze altaren blijven, opdat ik mij aan uw Kruisoffer zou kunnen aansluiten door U door de handen des priesters aan den hemelschen Vader op te dragen, en alzoo deelachtig worden aan de verdiensten, die Gij voor mij verworven hebt. O Jesus, wat klopt uw goddelijk Hart voor mij! Schenk mij de genade, dat ik ook, uit dankbaarheid voor zulke weldaden, door uwe liefde, uwen ootmoed en uwe gehoorzaamheid na te volgen, mij zelve geheel aan U ten offer brenge. Maar dewijl Gij U zelve

zoowel voor de overledenen als voor de levenden aan uwen Vader opdraagt, smee ik U dringend ook met ontferming neder te zien op de zielen in het vagevuur die, door de vlammen gefolterd, naar de eeuwige woontenten verlangen. In 't bijzonder bid ik U, U over die zielen te ontfermen, die mij bij uitstek dierbaar zijn en ook over haar, voor welke geene bijzondere gebeden of goede werken verricht worden. *Het uur komt en is daar* — zeidet Gij op aarde — *dat de dooden de stem van den Zoon des menschen zullen hooren, en allen die haar gehoord zullen hebben, zullen leven.* Laat dra uwe stem door den kerker des vagevuurs heendringen en verkwik uwe beminde zielen, na haar van de smarten verlost te hebben, door uw goddelijk aanschijn. Amen.

Bij het Pater noster.

Lieve Jesus, die ook daarom onze menschelijke natuur hebt willen aannemen om medelijden te kunnen gevoelen met onze ellenden, Gij weet aan hoevele gevaren wij in- en uitwendig zijn blootgesteld. Daarom hebt Gij ook uw god-

delijk Hart voor ons ontsloten om ons te leeren, hoe wij bidden moeten om, te midden van de gevaren, aan God getrouw te blijven. Maar uw liefdevol Hart strekte Zich ook uit tot onze tijdelijke zaken en Gij leerdet mij ook om alles bidden, wat ik tot onderhoud mijns lichaams noodig heb. Vol vertrouwen smee ik U dan: Bewaar mij voor de zonden, help mij in de gevaren en zeggen mij ook in mijne tijdelijke zaken. Amen.

Vorbereiding tot de H. Communie.

„God is liefde,” zegt de H. Joannes. Zoo ergens, dan zie ik dit in het gebod, o liefdevolle Jesus, van uw goddelijk vleesch te moeten eten en uw goddelijk bloed te moeten drinken. Hier sta ik voor het wonder der wonderen. Hier doen zich de Schepping, de Verlossing en de H. Communie als één werk uwer goddelijke liefde kennen. Eva, het beeld uwer Kerk, werd uit het vleesch en het gebeente van den slapenden Adam, uw voorafbeelding, gevormd. De Kerk werd uit uwe doorboorde zijde gevormd, toen Gij op het Kruis den doodslaap waart ingetreden, en daarom verliet zij ook

van af dat oogenblik alles wat haar aan de aarde bond, om zich geheel en uitsluitend aan U ten offer te brengen. In de H. Communie komt Gij tot ieder onzer in het bijzonder, doordringt Gij ons, neemt Gij ons in U op, maakt Gij ons tot vleesch van uw vleesch, tot gebeente van uw gebeente en voltooit Gij aldus uwe liefde tot ons in de Scheping begonnen, door uw goddelijk Werk tot de hoogste eenheid op te voeren.

Memoriam fecit mirabilium suorum.

Toen de barmhartige en liefdevolle Heer Zich zelve tot spijs gaf aan die Hem vreezen, heeft Hij in dat ééne Werk een denkzuil van al zijne wonderen willen oprichten, roept de profeet in verrukking uit. O Jesus, hoe klein gevoel ik mij tegenover zulk een grootheid! Neen, ik ben niet waardig dat Gij onder mijn dak komt. Ga van mij Heer, want ik ben een zondig mensch. Doch Gij wilt tot mij komen, Gij beveelt mij zelfs uw goddelijk vleesch te eten, uw goddelijk bloed te drinken. Kom dan, lieve Jesus, kom; zuiver mij meer en meer van mijne zonden en gebreken, heilig mij, doe mij gloeien van liefde tot U. Amen.

Na de H. Communie.

Dierbare Jesus, hoe zal ik U genoegzaam kunnen danken voor de oneindige goedheid, welke Gij mij bewezen hebt. Engelen en Heiligen, leent mij uwe taal om mijn God te loven en dank te kunnen zeggen! Doch, mijn Jesus, hoe onvolmaakt zou dan nog mijne dankbaarheid wezen! Gewaardig U ten minste aan te nemen, wat ik U geven kan. Ontvang mijn hart, o lieve Jesus, en maak het geheel gelijkvormig aan uw goddelijk Hart, ootmoedig, zuiver, gehoorzaam. Ik draag U ook mijn lichaam op met al zijne vermogens. Ik wil geheel de uwe zijn in tijd en eeuwigheid. Ontferm U ook over mijne ouders, bloedverwanten en vrienden en allen die zich in mijne gebeden hebben aanbevolen, vereenig ze allen met uw goddelijk Hart. Bescherm de Kerk en haar Opperhoofd, zegen de geheele priesterschap en in 't bijzonder mijn geestelijken leidsman, trek ook mijne vijanden tot uw goddelijk Hart, opdat wij allen op aarde daarin vereenigd, ons eeuwig te zamen daarin mogen verblijden. Amen.

*De priester zegent het volk en bidt
het laatste Evangelie.*

Allerheiligst Hart van Jesus, Hart van het eeuwig Woord, dat het menschedom met uwe genade verrijkt, met uwe waarheid bestraalt, eerbiedig voor U neêrgebogen, smee ik uw heiligen zegen af. Zegen mij, allerzoetst Hart van mijn Verlosser, zegen mij alle dagen mijns levens, opdat ik U immer toebehoore, en na dit leven U eeuwig verheerlijke. Amen.

Na de H. Mis.

Ik dank U uit den grond mijns harten, goede Jesus, dat ik bij dit H. Offer der Mis heb mogen tegenwoordig zijn en mij met uw goddelijk vleesch en bloed heb mogen voeden. Door de genade gesterkt, welke dit Offer en dit Sacrament mij verleend heeft, ga ik wederom de gewone bezigheden van mijn staat verrichten.

Maar te midden van de verstrooiingen wil ik mijne gedachten op uw goddelijk Hart vestigen, om daaruit volharding in de deugd, kracht tegen de bekoringen,

moed in het lijden, geduld in de beproevingen, ijver in de vervulling mijner plichten te putten. Sta mij dan bij door uwe alvermogende genade.

Onze Lieve Vrouw van het H. Hart, Moeder der schoone liefde, wees mijne voorspraak bij uw goddelijken Zoon. Amen.

~~~~~

**Gebeden bij het bezoek van het H. Sacrament
en onder het Lof.**

Gebed van den H. Alfonsus.

Heer Jesus Christus, die uit liefde tot de menschen dag en nacht vol goedheid en liefde in het H. Sacrament tegenwoordig blijft, en allen die U komen bezoeken, afwacht, roept en ontvangt; ik geloof dat Gij in het H. Sacrament tegenwoordig zijt. Ik aanbid U uit den afgrond van mijn niet en bedank U voor zoovele mij bewezene weldaden, inzonderheid omdat Gij U in dit Sacrament aan mij gegeven, mij uwe H. Moeder tot Voorspreekster geschonken en mij geroepen hebt om U in deze kerk te bezoeken. Ik groet dan heden uw min-

zaam Hart en wel met een drievoudig doel: ten eerste, om U voor de groote genade te bedanken dat ik U hier mag bezoeken; tot vergoeding voor alle oneer, die U door uwe vijanden in dit Sacrament wordt aangedaan; ten derde om U door dit bezoek op alle plaatsen te aanbidden, waar Gij in het H. Sacrament weinig vereerd, ja gansch verlaten zijt. Mijn Jesus, ik bemin U uit geheel mijn hart. Het spijt mij dat ik vroeger zoo menigmaal uwe eindelooze goedheid bedroefd heb. Ik neem mij voor U in het vervolg, met de hulp uwer genade, niet meer te beleedigen. Ik wijd mij zelven geheel aan U toe, hoe ellendig ik ook ben; ik schenk U gansch mijnen wil, mijne aandoeningen, mijne begeerten, al het mijne. Doe met mij en met al het mijne, volgens uw welbehagen. Eene zaak vraag ik U, eene zaak begeer ik: uwe heilige liefde, de volharding ten einde toe, en eene volmaakte vervulling van uwen wil. Ik beveel U de zielen in het vagevuur, haar vooral, die eene vurige godsvrucht tot het H. Sacrament en tot de H. Maagd aan den dag gelegd hebben. Ik beveel U ook al de ongelukkige zondaren. Eindelijk, mijn dier-

bare Verlosser, vereenig ik al mijne neigingen met de neigingen van uw allerbeminlijkst Hart, en alzoo draag ik deze aan den hemelschen Vader op, en Hem smEEK ik in uwen naam, dat Hij ze om uwe liefde aanneme en mijn gebed verhoore.

Goddelijk Hart van Jesus, dat voor alle harten het middelpunt zijt, waar zij hun geluk en hunne vreugde vinden, ik groet U in het aanbiddelijk Sacrament des Altaars. Oneindig beminnenswaardig Hart, ik bemin U met al de gevoelens mijns harten. Ik zegen U en bedank U voor uwe liefde jegens mij, voor de goedheid waarmede Gij mijne ziel bewaart, en voor uwe bezorgdheid voor mijne belangen. Geheel wijd ik mij aan U toe, om U zonder voorbehoud te dienen en met al mijne krachten aan de vermeerdering uwer eer te werken.

Eindelooze afgrond van alle volmaakt-heden, ik neem mijne toevlucht tot U, want Gij zijt de bron en het toonbeeld van alle deugden. Stort in mijn hart het heilige zaad van liefde, van gehoorzaamheid, zuiverheid, geduld, zacht-

moedigheid, versterving en van alle andere deugden. Fontijn van levend water, lesch mijn dorst, Zon van heerlijkheid, neem mijne duisternissen weg, laat mij uwe beminnelijke stralen genieten. Fornuis van liefde, dat met uw vuur hemel en aarde ontsteekt, doe mijn koud hart door de vlammen uwer liefde gloeien.

Allerzoetst Hart van Jesus, als ik aan de onuitsprekelijke goedheid denk, welke Gij onophoudelijk den menschen bewijst, gevoel ik mij van liefde en erkentelijkheid voor U opgetogen. Gij zijt de Ark des Verbonds, die de innigste betrekkingen tusschen God en U vestigt; de Ark van Noé, buiten welke niets door de wreekende hand van God gespaard bleef; Gij zijt de Schat der wereld, de Tempel des Heeren, onze Voorspreker en Middelaar bij den hemelschen Vader. Gij zijt een paradijs van genot, waar de kuische zielen de zoetste genoegens smaken; de H. Stad, waar de H. Drieeenheid en al de uitverkorenen verblijven, en waar ik ook mijne woning wil vestigen. Wie mij zoekt, zal mij nergens anders kunnen vinden, dan in het aanbiddelijk Hart van Jesus, waar-

van mijn hart zich nimmer scheiden zal. Amen.

— — —

**Gebed tot het H. Hart voor de bekeering
der zondaren.**

Lieve Jesus, moesten niet alle menschen U teeder beminnen, niet alleen omdat Gij oneindig beminnenswaardig zijt, maar ook omdat Gij de uitstekendste weldaden over het menschdom hebt uitgestort? Maar helaas! velen, in plaats van U de bewijzen hunner liefde te schenken, drijven de ondankbaarheid zoover, dat zij menigmaal door groote zonden uw allerheiligst Hart bedroeven.

Toen Gij op aarde rondwandeldet, trokt Gij door uwe zachtmoedigheid de harten der zondaren tot U. *Ik ben niet gekomen om de rechtvaardigen te roepen maar de zondaren; komt allen tot Mij die belast en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken*: met deze woorden vol zoetheid noodigdet Gij de afgedwaalden uit om tot U, den Herder hunner zielen, terug te keeren. Toen Gij Petrus met een liefdevollen blik aanzaagt, vermordet Gij zijn hart door uwe alvermogene genade; Magdalena, hoe diep ook

gevallen, verstiet Gij niet, maar spraakt haar minzaam toe: *Uwe zonden worden u vergeven, ga in vrede.* Ontferm U ook nu over zoovele zielen, die door uw dierbaar bloed zijn vrijgekocht en in het gevaar verkeeren van eeuwig verloren te gaan. Gedenk, terwijl Gij in den hemel aan de rechterhand Gods gezeten zijt en in het Geheim der liefde uw doorboord Hart aan uw hemelschen Vader toont, de zondaren waarvoor Gij op het Kruis uw leven hebt gegeven. Zal de Vader, bij het aanschouwen uwer heilige wonden, de beden van zijn welbeminden Zoon niet verhooren? O, mogen alle zondaren, zoozeer door de kracht uwer genade worden getroffen, dat zij, na rouwmoedig tot U wedergekeerd te zijn, uw aanbiddelijk Hart door de zonden verscheurd, hier door den geur hunner deugden verkwikken, en in het paradijs des hemels eeuwig loven, eeuwig verheerlijken. Amen.

Gebed voor de H. Kerk.

Bemінде Verlosser, zie van uit uw H. Sacrament genadig op ons neder, die

weenend en zuchtend onze toevlucht tot U nemen. Hoe hoog, mijn Jesus, is de nood gestegen waarin wij verkeereren! De Paus, de onfeilbare leeraar, is van zijne vrijheid beroofd, bisschoppen en priesters worden verdrukt, gekerkerd en verbannen; de afschuwelijkste middelen worden aangewend, om de zielen waarvoor Gij uw kostbaar bloed gestort hebt, in het verderf te slepen. Ja, mijn Verlosser, de machten der hel voeren een geweldigen strijd tegen de H. Kerk, uwe vlekkelooze Bruid, die uit uw doorboord Hart is voortgekomen. Verneder, zoo smeeken wij U, onze vijanden, breng hunne harten tot inkeer en geef dat de Kerk, uit den strijd te voorschijn tredend, het lied der zegepraal moge aanheffen. Maar laat Gij, o Heer en Beschermer der Kerk, in uwe ondoorgrondelijke raadsbesluiten toe, dat zij nog eenigen tijd uwe bloedige paden bewandele, schenk ons dan vooral eene teedere godsvrucht tot uw H. Hart, opdat wij door U gesterkt, onder uwe banier als helden, als leeuwen strijden, bereid om voor U te leven, te lijden en te sterven. Amen.

Gebet van een zelateur of zelatrice.

Goddelijk Hart van Jesus, mijne ziel wordt bedroefd, zoo dikwijls ik overweeg, hoe Gij door heiligschennissen, door oneerbiedigheden ten opzichte van het H. Sacrament en door vele andere zonden van ondankbare menschen verscheurd wordt. Om U eenige voldoening te geven voor mijne ondankbaarheid en voor die van anderen, wil ik niet alleen zelf U kinderlijk vereeren, maar ook mijn best doen, dat Gij door anderen geëerd en bemind wordt. „O, hoe groot is het geluk — zeide eens uwe bevoorrechte Margareta-Maria — van allen, die door hun ijver er toe bijdragen dat aanbiddelijk Hart te doen kennen en beminnen!” Hoe gelukkig zal ik mij dan niet gevoelen, minnelijkste van alle harten, als ik, door vele menschen tot uwen dienst op te wekken, U eenige vertroosting zal kunnen geven. Zegen dan mijne pogingen, ontsteek in mij een heiligen ijver voor uwe eer, en verbind mij zoozeer aan U, dat ik U immer verheerlijke op aarde, en in eeuwigheid U, mijn schat, het paradijs mijner ziel, toebehoore. Amen.

**Gebed tot het H. Hart van Jesus voor alle
soort van behoeften.**

(Van de zalige Margareta-Maria.)¹⁾

In den diepsten afgrond mijner nietigheid werp ik mij voor U neder, allerheiligst en goddelijk Hart van Jesus, om U alle eerbewijzen van liefde, aanbidding en vereering te geven, waartoe ik in staat ben, en om U al mijne behoeften op te dragen, terwijl ik met vertrouwen mijne ellenden, armoede, naaktheid, zwakheden, lauwheden en lafheden, eindelijk alle wonden mijner ziel, aan U als aan mijn volmaaksten Vriend blootleg, en U smeek medelijden daarmede te hebben, mij te willen bijstaan volgens de grootheid uwer barmhartigheid. Hart van liefde, maak mij zalig; ik bezweer U bij alles wat U aan kan sporen, deze laatste genade aan mij en aan allen te schenken, die in hetzelfde gevaar van verloren te gaan verkeerden. Ach! goddelijk Hart, laat mij in den zondvloed mijner misdaden niet omkomen, en doe overigens met mij wat U behaagt, mits ik U eeuwig mag beminnen. Op

¹⁾ *Vie et oeuvres*; tome II, pag. 561.

U heb ik mijn vertrouwen gesteld, verwerp mij niet van uw aanschijn. Ik roep tot U en noem U het eenigste geneesmiddel voor mijne kwalen, waarvan de zonde de ergste is. Vernietig ze in mij en vergeef mij al de bedrevene overtredingen; waarvoor ik rouwmoedig vergiffenis vraag.

Laat mij dan, beminnelijk Hart, uwe oppermacht ondervinden, en tevens alle harten, in staat om U te beminnen: mijne bloedverwanten en vrienden en allen die zich in mijne gebeden hebben aanbevolen, of die ook voor mij bidden en aan wie ik bijzonder verplichting heb. Sta hen bij, ik bezweer het U, in al hunne noodwendigheden. Hart vol van liefde, vermorzel de versteende harten en verkwik de zielen in het vagevuur; wees het veilig toevluchtsoord van die in doodstrijd verkeereren en de vertroosting van alle bedrukten en noodlijdenden. Eindelijk, o Hart van liefde, wees mij alles in alles, maar vooral in het uur des doods, wees dan de veilige toevlucht voor mijne ontstelde ziel. Neem haar in dit oogenblik in de schoot uwer barmhartigheid op. Amen.

De geestelijke Communie.

Wie verhinderd is op den eersten vrijdag van elke maand de H. Communie te ontvangen, kan door de *geestelijke Communie* aan vele genaden deelachtig worden. Volgens den H. Thomas van Aquinen, bestaat de geestelijke Communie in eene brandende begeerte om Jesus in het H. Sacrament te ontvangen en in eene liefdevolle vereeniging met Hem alsof men Hem inderdaad ontvangen had. Wie bewondert niet het hevige verlangen naar de H. Communie, waarmede de harten der Heiligen ontstoken waren? De H. Teresia verzekert dat zij zich door duizenden zwaarden een weg zou gebaand, den dood getrotseerd hebben, om tot de H. Tafel te naderen. De H. Catharina van Senen werd door deze begeerte zoozeer verteerd, dat zij oogenschijnlijk wegwijnde, als zij slechts eenige dagen van die hemelsche spijs beroofd was. In hare levensbeschrijving wordt verhaald, dat haar biechtvader op zekeren tijd haar verbod de H. Communie te ontvangen. Terwijl hij het H. Misoffer opdroeg, bemerkte hij vóór de H. Communie slechts de helft der H. Hostie, waarover hij in groote verlegenheid geraakte. „Houd op, riep de H. Catharina hem toe, houd op u te ontstellen. God heeft mij geschonken, hetgeen gij door uwe te groote nauwgezetheid geweigerd hebt. Een Engel des Heeren heeft mij de H. Communie toegediend met de helft der H. Hostie, welke voor u verdwenen was.” De godvruchtige biechtvader werd hierdoor zoo getroffen, dat hij haar dagelijks liet Communi-ceeren. De zalige Margareta-Maria mocht op zekeren tijd, waarop zij door eene brandende

begeerte naar de H. Zielespijs ontstoken was, uit den mond van haren goddelijken Bruidegom de troostvolle woorden vernemen: Mijne dochter, als Ik het H. Sacrament niet ingesteld had, zou Ik het voor u ingesteld hebben.

Sommige Heiligen verrichtten verscheidene malen elken dag de beoefening der geestelijke Communie. Soms tijds levert deze oefening, als zij met vlamme de liefde verricht wordt, meer vruchten op dan de werkelijke Communie, wanneer namelijk hij, die het H. Sacrament ontvangt, zonder behoorlijke voorbereiding, met lauwhed aan dezen H. Maaltijd deelneemt.

Verricht dan deze oefening dikwijls, niet alleen op de dagen waarop gij niet werkelijk kunt Communiqueeren, maar ook op de Communiedagen, vooral bij het bezoek van het H. Sacrament.

Wat de wijze betreft om op geestelijke wijze te communiqueeren, stekke het volgende:

Denk over de grootheid van den goddelijken Zaligmaker na, die waarachtig onder de Sacramentele gedaanten tegenwoordig is, en overweeg daarenboven de eindelooze goedheid, waarmede Hij u uitnoodigt om u met Hem te vereenigen. Verwek in u gevoelens van berouw, ootmoed en verlangen. Verbeeld U daarna dat gij uwen Jesus ontvangt, terwijl gij Hem de levendigste gevoelens van lof en dankbaarheid zult aanbieden. Vraag Hem eindelijk verschillende gunsten voor u zelve en voor anderen, en houd u zoolang mogelijk met de gewone godvruchtige oefeningen na de H. Communie bezig.

De liefderijke Jesus, de Minnaar der zielen, wiens vermaak het is met de kinderen der men-

schen te zijn, zal, zonder twijfel, hem die naar zijn goddelijk vleesch hongert, naar zijn goddelijk bloed dorst, met zijne kostbare schatten verrijken.

Beknopte oefening der geestelijke Communie.

Lieve Jesus, die waarachtig in het H. Sacrament tegenwoordig zijt, opgewekt door uwe uitnoodiging om U in de H. Communie te ontvangen, verlang ik allervurigst U in mijn hart op te nemen, ten einde ik aan uwe genadeschatten deelachtig worde. Ik bemin U, mijn Jesus, bovenal en het spijt mij dat ik U ooit beleedigd heb. Liever wil ik sterven dan wederom te zondigen. Kom dan, o Jesus, mijn Geneesheer, mijn vertrooster, kom toch spoedig, daar ik van verlangen als wegwijn om mij met U te vereenigen. Ik omhels U, o Verlosser, alsof Gij werkelijk onder de gedaante van brood in mijn binnenste woont. Terwijl ik U voor uwe weldaden dankzeg, smeed ik dringend uw heiligen zegen af voor mij en voor anderen, inzonderheid voor hen die mij dierbaar zijn, of aan wie ik bijzonder verplichting heb. Goddelijke Bruidgom, heilig mijne ziel, verkwik haar met den dauw uwer

genade en laat niet toe dat zij U ooit ongetrouw worde. Amen.

Litanie tot eereboete.

Heer, ontferm U onzer.
 Christus, ontferm U onzer.
 Heer, ontferm U onzer.
 Christus, hoor ons.
 Christus, verhoor ons.
 God hemelsche Vader, ontferm U onzer.
 God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.
 Heilig Sacrament, waar Jesus zelf tegenwoordig is, wij aanbidden U.
 Waar Jesus alle schatten zijner liefde mededeelt,
 Zoenoffer voor onze zonden,
 Onderpand onzer zaligheid,
 Wonderbaar gedenkteeken van Jesus' liefde,
 Onze troost en onze kracht,
 Aanbiddelijk Geheim,
 Zoo schaamteloos geloochend,
 Zoo schandelijk verguisd,
 Zoo diep vernederd,
 Zoo dikwerf onteerd,
 Zoo smadelijk ontheiligd,
 Zoo ondankbaar versmaad,

H. Sacrament,

Wij aanbidden U.

O God, wees ons genadig, verhoor ons,
o Heer.

Voor de onteering van een zoo heilig
Sacrament, vergeving, o Heer.

Voor zoovele slechte Communiën,
Voor zoovele oneerbiedigheden in de
kerken,

Voor de ontheiliging van uwe taber-
nakelen,

Voor de gruwelijke heiligschennissen
aan de H.H. Hostiën gepleegd,

Voor de lastertaal der goddeloozen,

Voor het ongeloof der dwalenden,

Voor de koelheid en onverschilligheid
der Katholieken,

Voor de vergetelheid, waarin men
U laat,

Voor den smaad, waarmede men U
bejegt,

Voor de verstrooidheid onder de H.H.
Diensten,

Voor de geringe godsvrucht jegens
uw H. Sacrament,

Voor de nalatigheid in het bijwonen
der H. Mis,

Voor hen, die hun paaschplicht ver-
zuimen,

Voor de vervolgers der H. Kerk,

Vergeving, o Heer.

Wij zondaren, wij bidden U, verhoor ons.

Dat het U behage, in ons het geloof en den eerbied voor dit Sacrament te vermeerderen,

Dat onze liefde tot U den haat uwer vijanden immer moge overtreffen,

Dat Gij onze eerbetuigingen tot herstel van alle oneer gelieft te aanvaarden,

Dat uw kostbaar bloed niet om wraak maar om vergeving smeek,

Dat door de verdiensten van uw H. Hart alle rampen van ons mogen worden afgewend,

Dat Gij de vereeniging ter eere van het H. Hart onder uwe bescherming gelieft te nemen,

Dat Gij haar alom gelieft te verspreiden,

Dat Gij al de weldoeners daarvan met hemelsche zegeningen gelieft te vergelden,

Dat Gij in ons immer den ijver wilt verlevendigen, zegenen en ondersteunen om de vereering van het H. Sacrament van liefde meer en meer te verbreiden,

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat Gij de vijanden der Kerk gelieft
 te vernederen,
 Dat Gij Z. H. den Paus onder uwe
 bescherming gelieft te nemen,
 Zoon Gods,
 Lam Gods, dat de zonden der wereld
 wegneemt, spaar ons, Heer.
 Lam Gods, dat de zonden der wereld
 wegneemt, verhoor ons, Heer.
 Lam Gods, dat de zonden der wereld
 wegneemt, ontferm U onzer.
 Heer, verhoor mijn gebed,
 En mijn geroep kome tot U.

Wij bidden U,
 verhoor ons.

G E B E D.

Liefderijke Jesus, die in uwe oneindige
 liefde tot ons liever de versmadingen
 der zondaren hebt willen ondergaan,
 dan ons uw goddelijk Sacrament ont-
 trekken; geef ons, bidden wij U, de
 genade, dat wij al de verguizingen en
 heiligschennissen, welke U zijn aange-
 daan, met ware droefheid des harten
 beweenen, met heiligen ijver herstellen.
 Die leeft en heerscht, God, in alle
 eeuwen der eeuwen. Amen.

Avondgroet tot het H. Hart.

Allerzoetst Hart van Jesus, hoe verheugt zich mijne ziel over de gebeden en lofliederen, die op dezen dag uit talrijke U toegenegene harten gesproten zijn! Dankbaar voor de bijzondere genaden, welke Gij mij en zoovele anderen geschonken hebt, vraag ik U vergeving mijner zonden en nalatigheden. Dezen nacht, o goddelijk Hart, beveel ik U mijn hart en mijn lichaam aan, opdat zij in U eene zalige rust vinden. En daar ik in den slaap God niet loven kan, gewaardig U dan dit voor mij te doen, zoodat Gij de H. Drievuldigheid zoovele malen zult prijzen, als mijn hart zal geklopt hebben; en wil alle ademhalingen door U opgedragen, Haar als levende liefdevonken opdragen. Amen.

~~~~~

**Moge het allerheiligst Hart van Jesus
door alle tongen geprezen, door
alle harten bemind worden!**

~~~~~

INHOUD.

	Bladz.
<i>Inleiding.</i> Paus Pius IX en de godsvrucht van het H. Hart van Jesus	3.
Onderrichting over de vereering van het H. Hart van Jesus op den eersten vrij- dag van elke maand	11.
Morgengroet tot het H. Hart van Jesus.	21.
<i>Twaalf overwegingen voor de eerste vrijdagen der maanden.</i>	
I. Het H. Hart van Jesus leert ons de liefde tot den naaste	23.
II. De smaad, welken het H. Hart van Jesus verduurd heeft van den kant der Schriftgeleerden en Farizeën.	29.
III. Het bedroefd en angstig Hart van Jesus in den hof van Olijven .	35.
IV. Het gewonde Hart	42.
V. Het gewonde Hart. (Vervolg.) .	48.
VI. Het H. Hart van Jesus in het H. Sacrament	54.
VII. Het H. Hart van Jesus in het H. Sacrament. (Vervolg.)	60.

1167196

INHOUD.

	Bladz.
VIII. Het H. Hart van Jesus offert Zich op het altaar	67.
IX. Jesus toont zijn H. Hart om ons tot liefde op te wekken	74.
X. Het H. Hart van Jesus wordt in het H. Sacrament verguisd	79.
XI. Het minnend Hart van Jesus wordt bedroefd door de ergernis	86.
XII. De Vriend van het H. Hart van Jesus.	93.
Toewijding aan het H. Hart van Jesus	99.
Eerherstel aan het H. Hart van Jesus (Van de Gelukzalige Margareta Maria.)	100.
Biecht-oefeningen	103.
Communie-oefeningen	109.
Litanie tot het H. Hart van Jesus	123.
Gebeden onder de H. Mis	139.
Gebeden bij het bezoek van het H. Sacra- ment en onder het Lof	139.
De geestelijke Communie	149.
Beknopte oefening der geestelijke Com- munie	151.
Litanie tot eereboete	152.
Avondgroet tot het H. Hart	156.

~~~~~
TE VERBETEREN:

- Op blz. 4, regel 10 v.o. staat: *Religieusen*. Lees: Religieuzen.
Op blz. 16, regel 5 v.o. staat: *vermorseld*. Lees: vermorzeld.
Op blz. 10, regel 10 v.o. staat: *godsvruchs*. Lees: godsvrucht.
- ~~~~~

z.

7.

4.

0.

6.

3.

0.

0.

1.

0.

1.

1.

.

.

.

.

.

.

